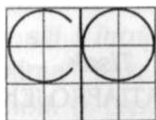
Mladen Schwartz

PROTOKOLI, ŽIDOVI I ADOLF HITLER

Mladen Schwartz

PROTOKOLI, ŽIDOVI I ADOLF HITLER

CROATIAPROJEKT, ZAGREB
1997.

KAZALO

EPPUR SI MUOVE

Najavljeni kao *"najzabranjivanija knjiga 20. stoljeća",* PROTOKOLI SIONSKIH MUDRACA su u hrvatskoj javnosti izazvali burne reakcije "kreatora javnog mnijenja". Osim dvije časne iznimke, koje su pokazale da u Hrvatskoj još uvijek postoji i objektivno novinstvo zaustavivši se bar na razini pitanja (Vjesnik: *Hoće li se tražiti zabrana Protokola sionskih mudraca?;* Slobodna Dalmacija: *Antisemitski pamflet ili politički udžbenik?),* svi su ostali knjigu najavili kao *magnum crimen* (neki samo jednog malog nakladnika, drugi, Hrvatske kao države u kojoj se ponovno iznjedrio antisemitizam i sve što uz to ide...) s bombastičnim naslovima: *"Teško vrijeđanje Židova"* (Večernji list), *"Knjiga ubojica je među nama"* (Glas Slavonije), "Kome trebaju 'Protokoli sionskih mudraca'"? (Glas koncila), *"Protokoli — kardinalni promašaj Tuđmanove politike", "Protokoli su oda zlu, hvalospjev sili i intrigi"* (Novi list)... Pozvanim da o "Protokolima" kaže i svoju riječ, našao se i anonimni paranoik iz časopisa "Financije", koji je stekao dojam da je knjiga "uperena protiv Hrvatske nezavisne države, kao mete koju treba rušiti", da joj je svrha proizvesti antisemitizam, te "da se

željelo da se ime nakladnika 'Croatiaprojekt' poveže s projektom Hrvatske, u kojoj su takve antisemitske knjige dopuštene. Izgleda da je upravo zbog toga izabrano takvo ime nakladnika, 'Croatiaprojekt'" (!!!).

Lov na glave izdavača i urednika, na Predsjednika države i Hrvatsku kao državu je zaključen pismom ostarjelog lovca na naciste, velikog ljubitelja Jugoslavije, i otvorenog protivnika samostalne Hrvatske (što on, uostalom, i javno izjavljuje) Simona Wiesentala, koji zaključuje kako *"neoustaški pokret ostvaruje utjecaj u Hrvatskoj"... "što ne može biti dobro".*

Zar je moguće da se nije našao ni jedan um u Hrvatskoj da se zapita: Otkuda toliki napadi na jednu knjižicu koja se objavljuje u Hrvatskoj (i to s vrlo kritičnim predgovorom), a da se ni jednom riječju ne spomene, da se ta ista knjiga u ovih nekoliko godina objavila i u Americi i u Rusiji i u Italiji, pa i u Sloveniji i Srbiji (u ovoj posljednjoj s podnaslovom: "Jevrejska zavera"), a da *nitko nije optužio ni Rusiju, ni Englesku, ni Srbiju za antisemitizam, niti prijetio neuspostavom ili prekidom diplomatskih odnosa s Izraelom! Ni Židovi, ni drugi! Samo je u Hrvatskoj zabranjeno ono što je svuda drugdje u svijetu dopušteno!* Zar su Hrvati još uvijek toliko naivni da ne uviđaju kada im netko hoće prodati rog za svijeću?

Nije tome tako davno kad je cjelokupni hrvatski (još komunistički) tisak nasjeo na srpski propagandni napad u slučaju Gornje Blatuše, te je prisilio hrvatsku Vladu da potroši čitavu jednu tvornicu da bi pokazala kako Hrvati ne truju "ostatak Srba u Hrvatskoj" radioaktivnim otpadom u nekoj vukojebini zvanoj Gornja Blatuša! *Gornja Blatuša se*

opet ponavlja. Ovaj puta je ne pokreću Srbi već jedan da li Židov da li Hrvat — *Slavko Goldstein,* koji hrvatskim novinskim mazohistima svih političkih boja (pa čak i jednom Šuvaru) ponovno daje priliku da se obruše na svoju državu, umjesto da toj individui otvoreno kažu da je konačno došlo vrijeme kada svoju pripadnost židovskom narodu ne bi smio koristiti u svoje privatne svrhe i ambicije i stavljati se između dvije države, dva naroda, nije, naime, Goldsteinu stalo ni do obrane Židova, ni do "Protokola", njemu je stalo do prljanja hrvatske države u kojoj živi. Jer, kako inače objasniti činjenicu da taj propali političar, intrigant i lažni liberal (u duši komunist) na upit što misli o objavljivanju "Protokola" u Hrvatskoj, *odgovara ono što ga nitko nije ni pitao* (a novinar začudo marljivo bilježi), da "dok predsjednik Tuđman javno i potpuno ne odustane od prenamjene Jasenovca, dok ne zauzme čvrsto protuustaško stajalište i dok ne korigira ono što je obećao promijeniti u svojoj knjizi 'Bespuća povijesne zbiljnosti', *diplomatskih odnosa između Hrvatske i Izraela neće biti!"...* Nadalje: "Ako Tuđman i HDZ ostanu na vlasti, mislim da nema nikakve nade da se uskoro može krenuti dobrim putem... Ako se ne ukinu diktatorske ovlasti predsjednika Tuđmana, ako Hrvatska ne postane građanska i parlamentarna država, onda doista nema šansi... (Nacional). Ili: "Kad bi, naprimjer, dr. Franjo Tuđman — koji misli da je povjesničar, iako se poviješću koristi za politiku — iskoristio politički trenutak, pa negdje samo usput izjavio kako je ovo izdanje, s ovakvim predgovorom, neprimjereni gest koji se može tumačiti čak i kao antisemitizam, čemu u Hrvatskoj nema mjesta, to bi koristilo i njemu i

zemlji. Posebno stoga što Tuđman, glede židovstva, osobito poslije lansiranih ideja o prekrajanju Jasenovca, ima vrlo loš image u svijetu." (Globus).

Ne traži se od Goldsteina da bude obožavatelj Predsjednika, vladajuće partije i države Hrvatske u kojoj slobodno radi i živi (ni mnogi Hrvati to nisu), ali bi bilo primjerenije da procjene o hrvatskoj vlasti i državi ostavi Hrvatima. A kada je već našao shodnim da o hrvatskoj vlasti javno progovori, što mu nitko ne brani, onda je u najmanju ruku neukusno ovakvim tonom blatiti predsjednika države i državu (čiji je, nadamo se, državljanin), bilo kod kuće ili u inozemstvu, što Goldstein kad god mu se za to ukaže prilika s velikim žarom čini. Još manje je razumno određivati kako bi se taj predsjednik i ta država trebali ponašati i djelovati... To je već nedostatak elementarnog kućnog odgoja, a o etici da se ne govori. Za zapitati se je, da li je taj isti Goldstein ikada izrekao i koju kritičnu riječ o Izraelu i njegovom predsjedniku, ili tamo teku samo med i mlijeko? nismo čuli, ni pročitali!

U opći napad na predsjednika Tuđmana i hrvatsku državu, zbog izdanja "Protokola" (s kojima ni hrvatska država ni njen predsjednik nemaju nikakve veze) krenuo je iz Beča i klonirani Goldstein, bivši predavač marksizma, sada "novinar i knjižar iz Beča" izvjesni *Ljubo R. Weiss,* koji se nekada potpisivao kao Ljubomir Vajs, a glavom bez obzira je pobjegao iz Hrvatske u Austriju u strahu da ne bi bio pozvan da i sam brani Hrvatsku, kada ju je trebalo obraniti od srpskih tenkova i raketa. Opasnost je prošla, pa je naš Ljubo ponovno (na pristojnom odstojanju) prikupio hrabrost da politički djeluje u Hrvatskoj!

Tom dvojcu priključili su se brojni hrvatski strašljivci i poltroni, polupismeni komentatori, koji se ni jednom nisu zapitali postoje li, možda, i neki drugi motivi koji idu u prilog objavljivanju "Protokola Sionskih mudraca", osim poticanja antisemitizma, istrebljivanja Židova i sl. Ni jedan od njih nije došao dalje od motiva kojeg je sugerirao Goldstein, a kasnije i drugi, njemu slični. Ni jedan od njih nije došao do zaključka da ova knjiga nije samo protužidovska, već *protučovječna;* ideja koja se pojavila u jednome vremenu, koju se ne može samo tako izbrisati, kao što se ne može izbrisati nijedna ideja kad se jednom pojavi! Zabraniti ideje, ma kakve one bile, zbog njih su u neka davna vremena ljudi i gorjeli (a knjige su samo materijalni supstrat ideja), ili još gore, tabuizirati ih, znači pripisati tim idejama opasnost i snagu koju se ne može otkloniti na drugi način. A taj drugi način je *kritičko vrednovanje ideja u javnosti a ne iza nje, daleko od nje.*

Medu onima koji su nasjeli na Goldsteinovu podvalu je i neki *Srećko Jurdana,* samoproglašeni "vodeći hrvatski društveni komentator", koji se nije potrudio ni saznati kada su i gdje "Protokoli" uopće izdani, ali zna da su nam se "društveni standardi srozali doista na nulu i za to će nacija platiti veliku cijenu?" Jadni Srećko! U tome je posve u pravu. Jer da se standardi nisu tako srozali, on nikada ne samo da ne bi bio "vodeći komentator", nego njegove polupismene gluposti ne bi nitko objavljivao.

Kada se galama oko "Protokola" počela stišavati iz duboke pozadine javlja se u "Večernjem listu" još jedan zaštitnik Židova i židovstva u Hrvatskoj, stanoviti *Milan Ivkošić* koji se sam naziva "za-

novijetalom" (u čemu je vjerojatno u pravu), iako te naše drage sugrađane niti je tko napao niti je imao namjeru to učiniti, a niti su od njega Židovi tražili da ih brani. On se pozvao sam. To "veliko" pero u maniri jednog (hvala Bogu davno pokojnog) Ždanova, *u duši komunist, a javno Veliki Hrvat,* potpuno zaboravljajući da nije više sekretar Partije, ultimativno traži da se "Protokoli" odmah zabrane, a *"osim, dakle, što bi tu knjigu trebalo zabraniti, a priređivača i izdavača kazniti po zakonu, Židovima bi se trebalo ispričati. To je ono što bi trebala učiniti država, a zacijelo ni Katolička crkva u Hrvatskoj ne bi smjela šutjeti* (da li se zbog toga poziva Živko Kustić javio u Glasu koncila?), *kao ni političke stranke...",* jer su '"Protokoli" *"izdavački zločin protiv Židova".* Boji se Ivkošić i *"odjeka u svijetu, a pogotovo među Židovima, a sigurno je* (zna On), *da ni jedna od tih reakcija za Hrvatsku neće biti povoljna..."*

IVKOŠIĆ SE BOJI ZA HRVATSKU! *Od plašljivih Hrvata Hrvatska nije imala nikada nikakve koristi. A ni od Ivkošića. Naprotiv!* Onda, kada se trebao iskazati svojim perom u obrani Hrvatske (1991.) hrabro je umakao. Povjereno mu je, kao "uglednom novinaru", čovjeku od povjerenja i Hrvatu (uz ne mali honorar), da napiše tekst o srpskoj pobuni u Hrvatskoj. Mislili smo da u tako teškim trenucima za Hrvatsku nema veće časti čovjeku, do staviti se na raspolaganje domovini u onome što najbolje zna i umije, nismo tražili da uzme pušku — već pero! Ali, nažalost, teksta nismo nikada dočekali. Veliki Hrvat se uplašio. Nije se još znalo tko će pobijediti u tom teškom ratu. Kada je javio da ne može napisati taj tekst, resorni ministar se toliko naljutio

da se zarekao da će mu, kada ga uhvati, dati nogu u tur! (nije mi poznato da li ga je uhvatio.). Ali, taj kukavni Hrvat, odjednom dobiva hrabrost i nudi se Židovima za zaštitnika. 1 ne samo to. On se proglašava sucem i izvršiteljem. On bi hapsio, možda i strijeljao, kada bi bio u prilici, naravno, on ne napada sebi ravne ili jače, već one za koje misli da su slabiji!

Kad smo već izgubili svaku nadu da će se u Hrvatskoj naći netko tko će probiti tu nesretnu "željeznu židovsku zavjesu", koja onemogućava bilo kakav racionalni pristup sadržaju "Protokola" oslobođenom političkih kvalifikacija i zbivanja povezanih s ovom knjigom tijekom njenog gotovo stogodišnjeg postojanja i gotovo dovršili svoj odgovor kritičarima pod radnim naslovom "SIONSKl MUDRACI U HRVATSKOJ", gospodin *Mladen Schwartz,* inače i sam židovskog podrijetla, donio nam je svoj rukopis *"PROTOKOLI, ŽIDOVI I ADOLF HITLER"* u kojem je na svoj način obradio ovu temu proširivši je raspravama o Židovima i Adolfu Hitleru koji se nezaobilazno spominju kad god je riječ o "Protokolima". Mi smo mu zbog toga zahvalni, te njegov rukopis objavljujemo.

Još je jedan intelektualac razbio dogmu o "Protokolima" kao o isključivo "protužidovskom spisu". To je gospodin dr. Theodor Gruner, potpredsjednik Hrvatsko-židovskog društva iz Zagreba, koji je, prema "Vjesniku", u Židovskoj općini Zagreb održao predavanje pod naslovom: *"Ogled o povijesnom i društvenom utjecaju pamfleta 'Protokoli sionskih mudraca'".* Ako je "Vjesnik" dobro prenio njegove riječi, on je ponovio teze zbog kojih smo, između ostaloga, i objavili "Protokole", ali su "kre-

atori javnog mnijenja", pod utjecajem jednog Goldsteina, bili gluhi i slijepi da s površine zarone u bit teksta.

"Ne radi se uopće o židovskoj zavjeri", kaže Gruner, *"no, postoji jedna zavjera protiv čovječanstva.* Radi se o pokušaju stvaranja anarhije Machovog tipa: *Zakon je to, što ja želim raditi i provoditi. Dakle, ne postoji nikakav zakon...* Nažalost, ne postoji nikakva duboka analiza 'Protokola', samo se uvijek kaže da je to antisemitski spis, da je to falsifikat, ali nigdje ne postoji analiza sadržaja tih 'Protokola'. No*, to nije, ponavljam, falsifikat. To je izmišljotina. To je, rekao bih tako, estetska obrada političke teorije za osvajanje i čuvanje vlasti.* Želio bih da ljudi vide o čemu se radi. Želio bih da ljudi znaju da svaki diktator na svom radnom stolu ima 'Protokole Sionskih mudraca'. Napokon, *želio bih da ljudi demokracijama prepoznaju kada se sprema diktatura, kada je demokracija u opasnosti. "*

I mi, isto tako.

Dr. Franjo Letić

Die Bucher von heute
sind die Taten von morgen.

Thomas Mann

PREDGOVOR

I.

Rasprave koje su uvrštene u ovu knjigu djelomice su već objelodanjene (dva prva napisa o *Protokolima Sionskih Mudraca* tiskao je zagrebački tjednik *ST* u okviru moje stalne kolumne *Schwartz ante portas);* raščlamba o Židovima predstavljena je zagrebačkome općinstvu kao predavanje u Kulturno--informacijskomu centru, u veljači 1995, a ostale se ovdje donose prvi put. Valja nadodati da je članak o *Ljubi Weissu* i *Protokolima* odbio tiskati riječki *Novi List,* unatoč svoje inače vrlo širokogrudne uređivačke "politike" i snošljivosti u oba politička smjera.

Zašto ova i baš ovakva knjiga, pitat će se zasigurno znatiželjni čitatelj. Nemam mu razloga uskratiti odgovor. Povod se pojavio objavom *Protokola* u novom hrvatskom izdanju *Krtalića* i *Letića. Ana Lučić,* moja suputnica i ujedno tajnica *Nove Hrvatske Desnice,* došla je na ideju da o *Protokolima* sastavim opširnije komentare, koji bi suvereno ignorirali uobičajenu uz njih vezanu tematiku (poput pitanja podrijetla teksta i njegova nepoćudnog zračenja), i posvetili se pretežito istraživanjima začudnih i zadivljujućih sličnosti između onoga što *Protokoli*

najavljuju i ključnih obilježja vremena u kojemu živimo.

Protokoli su, nakon svoga izlaska, međutim, polučili veliko zanimanje. Pisano je o njima naširoko, pa je rečeno i ponešto od onoga što sam sam kanio iznijeti. Detaljna raščlamba njihove sadržine pokazala se suvišnom. Stoga sam se odlučio i u ovoj knjizi prezentirati opći stav, ono specifično što o njima imam reći, a razmatranje njihove poruke predstaviti općinstvu povezano s nekim temama koje pripadaju u zajednički referencijalni sklop.

I tako su se teme *Protokoli, Židovi* i *Hitler* našle na jednom mjestu. Teško je nijekati sveze među njima. *Protokoli* i *Hitler* sinonimi su za protužidovski *ressentiment,* pa ih, obratno, Židovi odgovarajućojm žestinom ocrnjuju i odbacuju. Utjecaj koji su *Protokoli* izvršili na *Hitlera* često se ističe, no, kako sam i ovdje pokušao pokazati, u tome se pretjeruje. U našoj ponešto naivnoj i provincijalnoj sredini, naime, kao najubitačniji argument protiv *Protokola* poteže se tvrdnja kako su oni pripravili *Hitlerov* genocid. Istina je, međutim, da je Hitler svoj stav izgradio već prije i mimo lektire *Sionskih Mudraca.*

Sve tri teme koje su obuhvaćene ovom knjigom povezuje i činjenica njihove tabuiziranosti. Tabu — to je ono zabranjeno, nedodirljivo. Ono je oznaka primitivne psihe, koja robuje magiji i neumoljivom pritisku kolektivnog autoriteta. Idolatrija tabua neprimjerena je slobodnom duhu. On ne trpi tabue. Duh jest sloboda i on mora biti slobodan. Otuda zahtjev za slobodom mišljenja. Ovo, svakako, ne bi valjalo zamijeniti sa slobodom mnijenja, bilo čega što se nekom bez razmišljanja čini isti-

nitim. Da bi bilo slobode mišljenja, mora prvo postojati mišljenje, no gdje ga ima, ono mora biti slobodno, jer u slobodi i korijeni.

Stoga, dakle, u ovoj se knjizi slobodno progovara o tri teme koje su od velike važnosti za produbljavanje načelnih temelja desno-konzervativne politike, kao i za učvršćivanje danas tako prijeko potrebnoga historiografskog revizionizma.

***

Nakana je sljedećih rasprava o *Protokolima, Židovima* i *Hitleru* progovoriti *sine ira et studio,* bez ljutnje i predrasuda, držeći se same stvari. S druge strane, porukama *Protokola* kao i misli i djelu *Adolfa Hitlera,* počesto se, navlastito sa židovske strane, spočitava kako nam ne pružaju ništa doli puke rasističke, anitsemitske mržnje, te dakle ne očituju drugo osim kukavnoga robovanja predrasudama.

Ovo uobičajeno uvjerenje dovodi nas pred važan upit: što to zapravo uopće jest predrasuda?

Predrasuda, pred-rasudba, prvotno izriče ono na što nas upućuje sama riječ: ona je prosudba stvari koja dolazi prije same prosudbe. Ona je stav stvoren mimo spoznaje i ispitivanja njezine utemeljenosti, štoviše, bez volje za njima. Ona je nekritično mnijenje koje imamo unaprijed i za njegovo propitivanje nismo zainteresirani. Predrasude su misaone šablone, intelektualni stereotipi i klišeji.

Zato se misao koja drži do svoje razine s predrasudama ne upušta u razgovor. Ona ne istražuje njihovu istinosnu vrijednost, jer ni samu predrasudu ta vrijednost ne zanima. Stoga se misao

spram predrasuda ponaša maćuhinski, što ova ne zavrijeđuje, jer uopće nije isključeno da je ona intuitivno, možda i ne znajući, ipak zahvatila u vrelo neupitne istine.

Umjesto da se, dakle, pokuša uz dobru volju iznaći udio točnoga u onome što predrasuda poručuje, promatra ju se a *priori* spoznajno irelevantnom, te se jedini posao svodi na istraživanje njezine socijalno-psihološke uvjetovanosti. Ne pobija ju se, nego je se pokušava protumačiti, odgovoriti kako je moguće da takva zabluda ipak nastane i opstane.

Kada je riječ o protužidovskoj, antisemitskoj predrasudi, čini se stvar prosviježenu, prosvjetiteljskom razumu prilično jednostavnom. Animozitet spram Židova, misli on, potječe iz posvemašnje frustracije, osujećenosti, nezadovoljstva sobom, koje se iživljava u svraćanju agresije na drugoga. Za žrtvu, žrtvenoga jarca, bira se najradije navodno nemoćna, nezaštićena manjina (žene i Crnci; stranci, Kršćani u Neronovu Rimu; napokon, Židovi).

Ovakav socijalno-psihološki pristup, koji nam se još uvijek pokušava servirati kao posljednji domet mudrosti, ustvari pripada u arsenal pseudoznanstvenoga smeća, intelektualni je sitniš kojim se tek na nevješt način prikrivaju otrcane ljevičarske poštapalice. Pobliža raščlamba pokazat će uvijek da iza njih stoje osobne i kolektivne frustracije jednoga svjetonazora, koji je sebi umislio da može promijeniti svijet, i koji svoj posvemašnji debakl blaži utjehama o zlom svijetu, o uroti bezdušne desnice, sijanju negativnih strasti, "govoru mržnje".

Onaj koji samo propovijeda i moralizira o "govoru mržnje", ne shvaća ni vlastitu mržnju, niti udio istine koji u tom govoru može prebivati.

Nasuprot tome bitno nerazumnom usmjerenju ljevičarskoga razuma, desnica se realistično pita o smislu predrasude, o njezinoj dubljoj poruci, pita se ima li iza nje kakvih zbiljskih povoda i poticaja. Ona nije obuzeta isključivom željom da predrasudu tumači i objašnjava, nego nju zanima utemeljenost onoga što nam predrasuda kaže. Desnica smatra da je najodbojnija predrasuda sadržana upravo u proglašavanju predrasuda "bolesnima" nakon što im se zanijekala svaka mogućnost dosluha s istinom. "Medicinski" odnos prema predrasudama (za koje ne znamo i ne želimo znati jesu li i nešto više od toga), kao i prema svim produktima duha, obilježje je totalitarne ljevice, komunističke kao i demokratske, koja je za intelektualne ispade sviju vrsta ustalila praksu političkih ludnica.

Tako se egalitaristička, emancipatorna ideologija čistoga razuma, u ratu protiv načela duhovnoga mraka koje zrači iz predrasude, očituje u svojoj terorističkoj biti. Hineći nježnu zaštitu diskriminiranih manjina, zastupajući posvemašnju snošljivost, ona postaje radikalno netolerantna prema diskriminiranim većinama; braneći prava stranih radnika, vojujući protiv predrasuda kojima su izložene daleke pasmine, ona učinkovito podrezuje korijenje vlastitoj naciji, čija ju je dekadencija i samu izrodila.

Prosvjetiteljski razum, vidjeli smo, s predrasudom ne "razgovara", nego je hoće protumačiti i izliječiti, pri čemu se i sam razotkriva bolesnom tlapnjom u službi mazohističkoga nijekanja organski izraslih zajednica kakve su nacije.

No, njemu nije dosta pukom bolešću proglasiti predrasudu, primjerice onu usmjerenu prema Žido-

vima, nego bolesnom predrasudom, također nedostojnom razgovora, dostojnom tek dijagnoze i terapije, smatra i prihvaćanje protužidovskih argumenata od strane pojedinih kritičnijih Židova. Drugim riječima, postane li Židov osjetljiviji na uviđanje nekih svojih nacional-karakteroloških manjkavosti na koje ukazuje i kolajuća predrasuda, i njega prosvjetiteljski razum odjednom poleže na kauč filosemitske psihoanalize i postavlja mu ubitačnu dijagnozu: identifikacija s agresorom (poistovjećenje s napadačem — *Anna Freud).*

Židovsko promišljanje vlastitih slabosti, u ovoj vizuri, poprimilo bi značajke srodne ponašanju zatočenika njemačkih sabirnih logora, koji su se "identificirali" sa svojim čuvarima, surađivali su s njima, i udruženi s njima bahato se držali spram svojih sunarodnjaka (nešto od te pojave zahvatio je *Ante Ciliga* u svojoj memoarskoj knjizi *Sam kroz Europu u ratu,* čije je citiranje predsjednika *Tuđmana* koštalo toliko muka u dodiru sa Židovima).

Protužidovska predrasuda označava uglavnom ono što se kroz čitavu povijest kao crvena nit provlači pod — kasnije nastalim — nazivom antisemitizma. Antisemitizam započinje svoj vijek nošen vjerskim razlozima: Židovi su ubili *Krista,* štoviše, ni nakon deicida nisu uvidjeli svoju pogrešku i nisu ga uzmogli priznati. Na to nadovezuju ostali vidovi antisemitizma: gospodarski i politički, nacionalni i rasni. Je li sve to samo bolesna zabluda, ili sobom nosi makar i zrno istine? Jesu li za pojavu antisemitizma možda ipak donekle krivi i sami Židovi, svojim ponašanjem, svojom mišlju i djelom, ili je on tek plod zloćudne predrasude i rasističkoga ludila?

Pitati na ovaj način, dopustiti i pomisao da postoji udio židovske krivnje za vlastitu sudbinu, to ne znači zagovarati rasizam i genocid, *shoah, holokaust.* I autor ovih redaka, nipošto sklon mazohizmu, židovskoga je podrijetla. Razmotriti vlastite mane u dubokom je interesu samih Židova. Ne kaže slučajno židovska izreka: *Perditio tua ex te, Israel.* I stoga nam valja u antisemitizmu ne vidjeti tek puku, besmislenu, zlonamjernu zabludu, samo predmet socijalno-psihološke interpretacije, isključivo traganje za krivcem naših frustracija.

Napokon, predrasuda je i pripisivati svakom anitsemitizmu samo predrasudu. Ako je *Adolf Hitler* imao svoje predrasude, a i Židovi ih imaju — zašto bismo ih morali imati i mi? Jednom takvom stvarnom, dosljednom i iskrenom razaranju onoga što je u predrasudi samo predrasuda i ništa drugo, posvećena je i knjiga koja leži pred čitateljem.

II.

Habent sua fata libelli — i knjige, poput ljudi, a za razliku od zvjeradi, žive po nekakvome svom usudu. Jedna postane *bestseller,* a drugu jedva tko i pogleda — nerijetko posve neovisno o njihovoj stvarnoj vrijednosti. No, dugo prešućivane a značajne knjige napokon ipak nekim skrivenim putovima dospiju do ugleda i slave. Zaboravljene, izvuče ih se iz zaborava. Neke prati sreća i uspjeh, druge pak trpe progone, zabrane, spaljivanja. Postoje knjige ubijene, knjige ubojice, knjige koje potiču na samouboj-

stva. Knjige ljudi masakriraju, falsificiraju, plagiraju, a isto tako dive im se i smatraju ih svetima.

I dvije knjige o kojima je ovdje riječ sudbinski su označene. *Protokoli Sionskih Mudraca,* knjiga opskurna podrijetla i nejasna nastanka, proglašeni su gotovo glavnim inspiratorom židovskih nedaća u ovome stoljeću. *Hitlerov Mein Kampf* pripada u skupinu brojnih važnih knjiga nastalih na robiji. Doživjela je jednu od najvećih naklada zabilježenih u čitavoj povijesti izdavaštva, da bi nakon njemačke katastrofe bila izložena poruzi, optužena za najveće zločine i konačno, zabranom, doduše bezuspješno, "osuđena na smrt".

Prikladno će biti na ovome mjestu iznijeti i ponešto o sudbini knjiga koje sam sam pisao ili naumio pisati. Knjige su me oduvijek fascinirale, svojim mislima, porukama, jezikom i stilom, ali i vanjštinom: ovitkom, vrstom sloga, kakvoćom papira, starošću, osebujnim prašnjavim mirisom. Bojim se da su neke knjige na mene nesvjesno utjecale privukavši me samim izgledom, dok bi me ideje u njima, izložene bez pomoći vanjštine, vjerojatno ostavile hladnijim.

Od moga djetinjstva jedna je posve neupitna konstanta moga života, dakako uz moje vremenom nedodirljivo, svojom biti nepromjenljivo, metafizičko Ja, — upravo pisanje. Pisanje bolje ili lošije, teže ili lakše, filozofske, političke ili književne naravi, ali kategorički neumoljivo i neizbježivo: *nulla dies sine linea.* U petoj godini naučio sam slova abecede, kao i pismo zemlje u kojoj sam živio. Tek kasnije ovladao sam grčkim alfabetom, neko su me vrijeme estetski privlačili kineski ideogrami, a nedavno sam se dao i na učenje glagoljice.

Još u predškolskoj dobi obuzela me je strast da novonaučenu vještinu pisanja primijenim u praksi, i kao prvi rezultat ispao je neki nacrt gramatike i leksika jednoga samo meni znanog umjetnog jezika. U kasnim razredima osmogodišnje škole započeo sam, ne dovršivši ga, odveć ambiciozni projekt rasprave *O sugestivnoj (i) psihološkoj reakciji.* Uslijedio je pokušaj filozofijskoga sustava "egoizma", a s određenim godinama mladosti na red je, dakako, dospjela i *Metafizika seksualnosti.* Sve nedovršeno, neobjavljeno, u rukopisu.

Kao gimnazijalac, dao sam se i na literarnu produkciju. Napisao sam pjesama za dvije ili tri zbirke, tridesetak pripovijesti pod jakim utjecajem *Kafke,* te pet drama. Sve je to, kao i veći broj filmskih kritika, ostalo sakriveno u bilježnicama, pisano (za neposvećene) sve nečitljivijim rukopisom.

Ne računajući nekoliko člančića za gimnazijski prilog lista *Student,* u časopisima sam (pod polupseudonimom *Benedictus Schwartz)* počeo objavljivati tek kada sam i sam postao sveučilištarcem. Ugodno mi je sjetiti se da je moj prvi publicistički prilog objavljen u jednom hrvatskom časopisu, splitskom *Vidiku.* Nastavio sam surađivati u nizu srpskih, navlastito beogradskih časopisa, a nakon napuštanja J. godinama sam redovito pisao u nizu hrvatskih emigrantskih novina i glasila, poglavito u našem "proljećarskom" *Hrvatskom Listu* i *Hrvatskom Tjedniku* (Melbourne). Istodobno sam objavljivao filozofske i političke tekstove po njemačkim časopisima.

U ovim, zagrebačkim godinama, nastojao sam steći što širi publicitet, šaljući svoje radove svim glasilima koja su mi ih imala volje i/ili smjelosti ob-

javiti. Od napisa koje mi uredništva nisu htjela objelodaniti, uostalom, kanim sastaviti poseban zbornik pod naslovom N*on imprimatur.*

Jedna od rijetkih izravnih poduka koje sam dobio od svojih profesora, beogradskih praksisovaca, bila je ona što je dugujem hrvatskomu velesrbinu *Veljku Koraću.* On me je, naime, upozorio kako svoje misli, umjesto u bilježnicu, valja upisivati na pojedine listiće, jer se onda oni mogu premještati, te se na taj način ideje mogu slagati u veće, sustavne cjeline. Toga se držim već trideset godina i nisam požalio: na taj, naime, način nastaju odjednom *"opera omnia".* U međuvremenu je taj rukopisni opus narastao na oko 50 metara "nečitljivih" rukopisa, pohranjenih na skrovitu mjestu u okolici Zagreba, i iz njih će, kada budu sređeni, nastati za početak sedam knjiga. Ti rukopisi sadrže, uz autobiografske i "egografske" zapise, također komentare uz povijest filozofije, metafizičke i antropološke, etičke, estetičke i političke ideje, kao i filozofiju povijesti, zabilješke o raznim državama, a napose o Hrvatskoj, te bilješke o mome političkom radu kroz HDP, HSP i *Novu Hrvatsku Desnicu.*

Kao student imao sam, na temelju tada dovršenih rukopisa, u planu nekoliko "traktata" (o metafizici, etici itd.), koji u toj fazi nisu dovršeni. Iz moje maturalne radnje (o *Sartreu* i *Marxu)* ispala je čitava knjižica, a oveća knjiga bila je moja diplomska teza: *Ratio Anselmi,* posvećena ontološkomu dokazu Božje opstojnosti. Jedan ju je nakladnik obećao objaviti, da bi potom odbio rukopis kao odveć "metafizički". U vrijeme "srpskoga proljeća" naručena mi je bila jedna knjiga u Novom Sadu; napisao sam je pod naslovom *Transcendencija i Hijerarhija.*

Kako je, međutim, već padao *Nikezićev* "liberal-komunizam", recenzenti *(Sreten Marić* i *Jovan Ćulum)* su se uplašili i knjizi dali neprolaznu ocjenu. Slična je sudbina zadesila i treću: *Oskudno vrijeme i filozofija.* Još dvije knjige iz toga vremena — *Panteon i Rimski Forum,* te *Razgovori s Đilasom,* ostale su nedovršene. Potaknut nadahnućima kojima je za mene zračilo *Hrvatsko Proljeće,* sastavio sam mnoštvo bilježaka, misli i komentara pod zajedničkim naslovom *Varia Croatica.* Kasnije sam ih u emigraciji sistematizirao i ponudio na objavu N*ikolićevoj Hrvatskoj Reviji. Nikolić* je odbio, uz objašnjenje da je riječ tek o nedorađenim "mrvicama". No u tome i jest bio šarm moga napisa! Potom je, u nastavcima i nepotpuno, tiskan u *Hrvatskoj Državi Ivana Jelića.*

U Njemačkoj radio sam na knjizi o tadašnjoj Jugoslaviji, ali sam, već našavši mogućeg nakladnika, za nju izgubio interes. Pripravio sam i knjigu o Njemačkoj, no kada sam započeo pregovore s izdavačima, došlo je vrijeme da se vratim u Domovinu. Treća knjiga iz ovoga vremena ticala se *Kršćanske demokracije,* njezine "mogućnosti i stvarnosti". Kako sam stvarnost te političke formule ocijenio odveć skromnom, a načelnu mogućnost zanijekao, umjesto nagrade (na tu je temu naime bio raspisan natječaj zaklade *Konrad Adenauer)* dobio sam tek utješnu foto-monografiju o starome političaru. Napokon, sastavio sam u vidu knjige i svoje opširne razgovore s jugo-disidentom ruskoga podrijetla *Mihajlom Mihajlovim.* Izdavača nismo uspjeli pronaći, ali je on dijelove te knjige (bez moga znanja) plasirao u nekom zborniku liberalnih četnika iz Londona!

Uz ovaj zbornik, još sam se u četiri pojavio kao suautor. Dva su hrvatska: knjiga o *Bleiburgu* u izdanju *Nikolićeve Hrvatske Revije,* te jubilarni zbornik emigantskoga franjevačkog *Zirala,* u kojemu sam ja sudjelovao opširnim prikazom svoga političkog sazrijevanja i rada. Ostala su dva na njemačkom jeziku: knjiga *Menschenrechte und Religionsfreiheit in Jugoslawien* (gradivo sa simpozija; izdao dr. *Rudolf Grulich)* s mojim prilogom o srpskoj nacionalnoj psihologiji i njihovoj crkvi; napokon, knjiga *Das kroatische Trauma* (Bublies Verlag, Koblenz 1990), koju su, uz mene, napisali prof. dr. *Hrvoje Lorković* i prof. dr. *Antun Pinterović. Lorković,* stari prijatelj i suradnik, sastavio je na svoju ruku lijevoga liberala *Pinterovića* i mene, s posljedicom da se *Pinterović,* zbog koautorstva "fašiste" *Schwartza,* knjige u međuvremenu *de facto* odrekao.

U emigraciji, objavio sam i tri knjižice vezane za naš *Hrvatski Državotvorni Pokret.* U jednoj, sadržani su program i statut organizacije, druga predstavlja *Političke teze* za razradu na "terenu", a treća (na engleskom, s *Nikolom Štedulom)* služi za upoznavanje stranoga općinstva s idejom i radom *Pokreta.* I glede *Nove Hrvatske Desnice,* imam u pripravi zbornik koji će, uz program i statut, donijeti niz drugih ključnih dokumenata i akata naše udruge.

Na kraju, moram najaviti spomenutih sedam knjiga, kojima želim sudbinu sretniju od one što je popratila neke prije spomenute, te ih, u uvodu za ovu svoju prvu knjigu nakon povatka iz egzila, želim unaprijed preporučiti čitateljskoj pozornosti. Planirane su, dakle, dvije knjige mojih *izabranih rasprava,* uglavnom već objavljenih u inozemstvu i u

Domovini. Potom bi uslijedila *memoarska* knjiga mojih uspomena, životnih i političkih. Preostale bi se bavile *Hrvatskom,* u jednom opsežnom i obuhvatnom, analitičkom i kritičkom pregledu; *Židovskim pitanjem,* te, s filozofijsko-povijesnoga motrišta, *Koncem tisućljeća.* Napokon sam predvidio djelo u kojemu bih izložio cjelinu svojega *filozofijskog sustava.* Zazivajući Božju pomoć za tih sedam, na kasnije se knjige još ne usuđujem pomišljati. A čitatelju više ne želim odvraćati pozornost, nego ga, za početak, želim uputiti tek na ovu, koja je upravo pred njim.

U Zagrebu, svibnja 1997.

PROTOKOLI SIONSKIH MUDRACA

POMUTNJA OKO PROTOKOLA

Ponovno je netko našem napaćenom, smušenom i zbunjenom puku uvalio kost i, umjesto da ga poduči, zaluđuje ga starim, oprobanim smicalicama, kako bi mu čim uspješnije razorio tek stečenu samosvijest.

Nije, naime, problem u objavi *Protokola Sionskih Mudraca* (Croatiaprojekt, Zagreb 1996; str. 167, kn 100). Problem je u načinu na koji se ta publikacija predstavlja općinstvu. Umjesto da se poduzme odgovorna i argumentirana raščlamba i tekstualna prosudba toga nadasve višestruko zanimljivog štiva, ponovno moramo slušati najotrcanija naklapanja u stilu: "kome je to baš sada trebalo". Trebalo je hrvatskoj publici, koju ste naučili na to da je svaki čovjek razuman i razborit, i da je obdaren nepogrešivom sposobnošću razumnoga lučenja istine od laži, dobra od zla, lijepog od ružnog! Ako je tome tako, i ako ste usto proklamirali neviđene i neograničene slobode i za komuniste i za partizane; i titovce i hamburgere i čičoline — pa zar bi onda moralo doći u pitanje tiskanje jednoga već u prošlosti toliko napadanog, osporavanog, masakriranog spisa kao što su to *Protokoli?!*

Ali bit će da se u našim liberalima još uvijek skriva posve totalitarni crvić koji ih navodi da, unatoč svih svojih civiliziranih kozmopolitskih snošljivosti bez granica, uvijek iznova vape za zabranama i kaznama; uhidbama i sudištima, no, *nota bene,* samo kada je u pitanju pravo na slobodno očitovanje onih što svojim uvjerenjima stoje desno, konzervativno, nedajbože fašistički.

Umjesto, dakle, da se netko na smiren, pošten i neutralan način pozabavi onime što nam *Protokoli* kane priopćiti, slušamo samo zastarjela natezanja o autorstvu i autentičnosti teksta, strahovanja o tome što će na nakladničku drskost uzvratiti takozvani "svijet" (doista bi već jednom bilo poželjno da naši podanici i pokornici identificiraju koga pod "svijetom" zapravo misle, jer jasno je da je na ovakav općenit i paušalan način "svijet", poput "čovječanstva", zapravo nepostojeća himba i tlapnja!); napokon, kakve li će štete izdavačka obijest polučiti u našim tako dobrim, važnim i dragocjenim odnošajima s domaćim i svjetskim Židovljem!

Umjesto, nadasve, da se naši sugrađani zapitaju ima li u tim nesretnim *Protokolima zrnce* istine, ima li, tko god da ih je pisao, i s kakvim god da ih je nakanama sročio, ima li dakle u njima makar nešto pogođenoga o ovome našem kukavnom dvadesetom stoljeću, čijih su početnih godina, kao znakovita najava, nastale i urotničke vizije navodnih mudraca Siona, — naši se recenzenti, kritici i publicisti bave posve suvišnim i irelevantnim pitanjem hoće li se netko osjetiti uvrijeđenim i kako ćemo mu se uspjeti dostojno i uvjerljivo ispričati. Ta ne mogu nas Židovi više obmanjivati: da nema *Protokola,* da nema *Mile Budaka* i "žrtava fašizma"; da

nema ni kune niti inoga ustaškog znakovlja — izmislili bi oni već nešto drugo, nešto neviđeno, bilo što — samo kako bi vječno mogli glumatati smrtne uvrede i na taj način trajno ponižavati, ucjenjivati i doista vrijeđati narod hrvatski koji im je pružio utočište i gostoprimstvo — baš kao što to čine i s velikim narodom Nijemaca.

Protokoli Sionskih Mudraca izdavani su u Hrvatskoj opetovano — da ovdje ne spominjemo bezbroj izdanja u *braće* Srba (jest, nakon *Beogradskoga sporazuma* nema nam druge nego ih titulirati po dobroj staroj navadi iz negdašnje idile). Prvi put *Protokoli* su objelodanjeni u nastavcima kroz *Novu Reviju* 1925-28, što je kao pretisak objavljeno 1929 (Split-Šibenik). Također postoji izdanje *Državnoga izvještajnog i promičbenog ureda* Nezavisne Države Hrvatske (1942). Očito je tek u vrijeme našega današnjeg, dosad neviđenog liberalizma, izdavanje *Protokola* postalo upitnim, a najupitnijim ga drže upravo oni koji se ponajviše zgražaju na sami spomen moguće potrebitih ograničenja sloboda, sloboda tiska, zabrana, a kamoli paljenja knjiga.

Istina, *Protokoli* su neobična knjiga. Postoje određene, u međuvremenu općepoznate verzije o historijatu njihova nastanka. Najproširenija je teorija o *Protokolima* kao djelomičnom plagijatu (plagijat, montaža, mistifikacija, — ali ne "falsifikat", jer gdje je falsifikat, mora biti i original!) knjige *Mauricea Jolya Razgovor Montesquieua i Machiavellija u paklu;* Machiavellijeva politika u XIX. stoljeću (1864). Problem je u tome da *Jolyeva* mjesta u *Protokolima,* da činjenica plagijata, još nipošto ne dokazuju tvdnju kako *Protokole* nisu pisali Židovi; mogli su,

naime, i oni za svoje potrebe plagirati (među ostalima) *Jolyev Dijalog.*

Doista, takav plagijat mogao je mirne duše nastati i u kuloarima Prvoga cionističkog (ne "židovskog", kako se sada kod nas uporno piše!) kongresa u Baselu 1897. Mogli su plagijat počiniti i židovski autori mimo Kongresa. Mogao je posao obaviti i netko izvan židovskih krugova, kako bi ga zlobno i zlohotno "uvalio" Židovima. Mogli su nekoga Židovi svojim ponašanjem i shvaćanjima inspirirati na pothvat. 1 tako dalje. Činjenica je da postoji više indicija koje govore u prilog tezi o židovskom autorstvu *Protokola.* Jedna verzija tvrdi kako je izvorni rukopis ukraden nekom masonu 33-ećeg stupnja škotskoga obreda, ili pak samom osnivaču cionizma *Theodoru Herzlu! Pjotr P. Stjepanov* svjedočio je 1927. pod prisegom da je jedan primjerak *Protokola* imao od svoga susjeda, majora *Alekseja Nikolajeviča Suhotina,* koji ga je dobio od jedne Parižanke, a ova ga je primila iz židovske ruke. *Madame Šišmareva* tvrdila je kako je autor teksta Židov *Asher Ginsberg,* od kojega su *Protokole* preuzeli sudionici Baselskoga kongresa. Moguće je i da je pisac *Elie de Cyon,* židovsko-ruski emigrant i protivnik ruskoga ministra financija *Sergeja J. Wittea.*

Tko god da je bio autor *Protokola,* njihov je tekst prilično maglovit, nejasan, mjestimice neuvjerljiv, a nadasve smušen, konfuzan, kaotičan. Knjiga je misteriozna, jedna od onih najburnije sudbine (prema izreci da i knjige imaju sudbinu). *PrincŽevahov,* biograf *Sergeja Nilusa* koji je izdao *Protokole,* sluti da su pisani po izravnom diktatu Sotone. Kroz spis isprepliću se dvije različite vizije ili pro-

grama. S jedne strane iznosi se plan kako primjenom liberalnih metoda destabilizirati sve postojeće države, a s druge razvija se projekt budućega totalitarnog svjetskog konglomerata, kojemu će na čelu stajati židovski kralj. Ova dva plana, koja čine okosnicu *Protokola,* (i posve se poklapaju s negativnim utopijama *Huxleya* i *Orwella),* odveć su važna i zanimljiva da bi se olako otpisali kao proizvod zle volje. Ma njihovu ćemo se raščlambu vratiti u slijedećem napisu o *Protokolima.*

Zasad upozorimo tek na jedan smisao u kojemu oni doista mogu biti pogibeljni za Hrvate. *Protokoli* će, naime, goditi jednome nekritičnom duhu u našem narodu, sklonom slutnjama bez pokrića, trijumfalnim "razotkrivanjima" prefriganih i rafiniranih urota, koje možda i ne postoje. *Protokoli* su opasni jer mogu stvoriti iluziju da je Hrvate i Srbe zavadio podli judeomasonski plan, a ne velesrpski imperijalizam.

PROTOKOLI SVJEDOČE O XX. STOLJEĆU

U prošlomu napisu o *Protokolima Sionskih Mudraca* bilo je riječi o upitnosti sadašnjih hrvatskih diskusija o njima. Premda je djelomični plagijat što ga oni sadrže očit, pitanje autorstva, pa tako i mogućega židovskog autorstva, ostaje otvoreno. Za hrvatsku publiku, ako se ona čuva ishitrenih zaključaka o židovsko-masonskoj uroti, pak, objavljivanje *Protokola* je korisno. Ne samo što se na taj način stječe stanoviti uvid u zamršeni svijet Židovstva i antisemitizma, nego će pomnija tekstualna raščlamba, onome tko je poduzme *sine ira et studio,* bez suvišne ljutnje i zadrtih predrasuda, pružiti višestruke poduke.

Urotnici — nazovimo tako, bez ikakvih implikacija, zagonetne autore *Protokola,* provlače kroz štivo i jednu posve zaokruženu sliku čovjeka i njegova političkog okružja. Antropologija *Protokola* je pesimistična, ona nam je poznata iz političke filozofije *Hobbesa* i *Machiavellija,* a sukladna je i tradicionalistički, konzervativno shvaćenom Kršćanstvu. U tome shvaćanju, čovjek, a u našem tekstu "Goj" (= nežidov), zvijer je, pokvareno živinče koje se jedino može, i mora, obuzdati silom, tiranijom i despoci-

jom. Ta "tegleća marva" i sama cijeni silu, podmitljiva je i koristoljubiva. Drži kratkovidno samo do trenutačnoga probitka i dopušta da joj Židovi u prazne glave tuve svoje nacrte.

Židovi su pak, u ovome etničko-antropološkom modelu, odabrana pasmina, Bogom dani da uz pomoć najveće moći, bogatstva, ovladaju svijetom. Ta se vladavina ima odvijati prema načelu da je politika nespojiva s moralom, te da cilj opravdava sredstva. Ljudskoj naravi odgovara samo pravo jačega, zlato pokreće sve državne mehanizme, a sloboda nije doli puka himba i tlapnja.

Urotnici, nadalje, razvijaju detaljni opis liberalnih mjera kojima će polučiti propast svih postojećih vlada, kako bi na ruševinama gojimskih država nikla nadnacionalna, totalitarna vladavina svjetskoga Židovstva. Analiza liberalnoga i totalitarnoga modela pruža zapanjujuće točan i iscrpan opis političke substance XX. stoljeća. Ova upadna podudarnost slike što je pružaju *Protokoli* sa stvarnošću ovovjeke politike poticala je tradicionalnu tezu po kojoj su *Protokoli* autentični programatski nacrt što su ga u nadolazećim desetljećima tajni židovski urotnici doista ozbiljili.

No ta se podudarnost može i drukčije tumačiti. Londonski *Times,* koji je nešto kasnije razotkrio udio plagijata u *Protokolima,* još se 1920 začuđeno pitao kako je moguće da knjiga "ima takav proročki dar da je unaprijed prorekla sve ovo". Znači, Urotnici su naše doba mogli unaprijed predvidjeti, nisu ga morali po svojim nacrtima sami modelirati.

Ono, međutim, što bi izgledalo kao da ga *Protokoli* predviđaju, već je koncem XIX. stoljeća, kada su nastali, bilo djelatno na političkomu obzorju

Europe, premda ne toliko jasno i toliko dorečeno kao par desetljeća kasnije. Stoga je ispravno reći da Urotnici kroz opise svojih sjednica naše stoljeće doista genijalno predskazuju, ali to čine na temelju onih naznaka — i liberalnih i totalitarnih — koje su mogli promotriti već u svome vremenu.

Današnji svijet u mnogim detaljima izgleda kao da je "prepisan" iz *Protokola Sionskih Mudraca.* Raspad obitelji, totalitarno školstvo za dresuru podanika, terorističko zakonodavstvo; uloga masonerije u medijima, potkopavanje svih vjera; izazivanje terorizma i manipuliranje ratovima; promicanje internacionalizma i poticanje antisemitizma u židovske svrhe; gušenje talenata, pa čak i širenje misterioznih zaraznih bolesti *(Aids,* kravlje ludilo...!) — sve je to opis XX. stoljeća i sve je to najavljeno u tekstu *Protokola!*

Urotnici potanko izlažu kako će različite blagodati liberalizma iskoristiti da unište narode koji su se njima usrećili. Tako ideali masonske francuske revolucije, "sloboda, jednakost i bratstvo", služe samo rasapu država koje su ih prihvatile. Liberalizam se i propovijeda za Goje, kako bi propali; Židovi pak za sebe zadržavaju strogi posluh, bez kojega nema reda ni blagostanja.

Nakon uspostave svjetske vladavine (putom simultanih državnih udara u pojedinim zemljama), oni će taj etos posluha nametnuti i Gojima. Kako bi ovima bolje ovladali, iskorijenit će njihovu aristokraciju, uništit će mnoštvenost narodnosti, državne granice, različitost nacionalnih moneta. Na vlast će u pojedinim državama postaviti servilne upravljače koji će ih slušati. Nahuškat će provincije protiv glavnih gradova. Sve to danas je doista na djelu,

provođeno mjerama raznih nadnacionalnih organizacija od kojih su Ujedinjeni narodi ili Europska unija samo neke. Zar nam sve one ne ocrnjuju nacionalizam kao najveći zločin, zar nam ne pripremaju europsku valutu koja će uništiti njemačku marku, zar nam ne huškaju Istru i Padaniju u pobunu protiv Zagreba i Rima?

Protokoli se u više navrata bave pitanjem tiska, u kojemu vide osobito vrijedno sredstvo manipulacije, kako u liberalnoj, tako i u totalitarnoj varijanti svoje vizije. Režimski agenti moraju biti ubačeni u sve medije; masoni koji će upravljati tiskom bit će vođeni mišlju međusobne solidarnosti i načelom čuvanja tajni. "Slobodni" će tisak biti razjedinjen, kako bi Židovi u njemu mogli voditi glavnu riječ. Služit će za to da se preko njega u narod ubacuju različite struje ideja, da bi ga se posve zaludilo. Tisak usto treba uzbibati strasti korisne Židovima, te nukati na strančarski egoizam. Potreban je i besramni tisak, da ubija u puku ćudoređe i stid. Eto, dakle, sve to imamo, i senzacije i laži i pornografiju, baš kako to navještaju i traže *Protokoli.* Imamo i žuti i crveni i sivi tisak. Naravno, kada svijetom ovladaju Urotnici iz *Protokola,* sve će to dobiti brnjicu, cenzuru, iskorijenit će se i zabraniti. Svaki neposluh u tisku, i uopće u javnom životu, okrutno će se kažnjavati. Baš kao što danas nadnacionalni svjetski policajac, Amerika, kažnjava one koji mu se iz svoga nacionalnog interesa, poput *Saddama Husaina,* usude stati na put.

Napokon, *Protokoli* su još uvijek živi i aktualni i nizom makijavelističkih uputa za političku akciju, koje se mogu rabiti za zlo, ali se mogu izrabiti i

za dobro. Cilj opravdava sredstvo; nije svejedno kakav je cilj. Mi *Machiavellijev* cilj nije bio nizak i zločinački. Mjegov je cilj bio — ujedinjenje Italije, ovo što danas ruši *Bossi* po naputku istih onih masona koji danas razgrađuju što su u prošlom stoljeću spajali: ItaHju.

I tako nas, dakle, *Protokoli Sionskih Mudraca,* u svojoj makijavelističkoj eklektici i pseudourotničkoj zagonetnosti, nagone da pod konac stoljeća promislimo ovo naše vrijeme, da mu sastavimo sažetak, da se osvijestimo kuda i kako dalje; što možemo svojim snagama, a što nas čeka mimo naše moći. U tome je nemala zasluga ove čudne knjižice, koju smo sada dobili na hrvatskom.

HITLER, ŽIDOVI I PROTOKOLI

U posvemašnjoj pomutnji, koja je i ovoga puta popratila izdavanje *Protokola Sionskih Mudraca,* istaknuta je i često ponavljana teza o presudnom utjecaju koji su *Protokoli* navodno izvršili na vođu *nacionalsocijalizma Adolfa Hitlera* i na njegovu politiku spram Židova. Bliži uvid u H*itlerov* život, politički razvoj i njegove spise, međutim, pokazuje kako dvojbena knjižica nije odlučujuće usmjerila *Hitlerova* razmišljanja i praksu. Kada se susreo s tekstom *Protokola,* on je već bio potpuno izgrađeni antisemit.

Hitler je rano ostao bez roditelja; 1903 umire mu otac, a 1908, kao devetnaestogodišnjaku, i majka. Odlazi sam u Beč, bez igdje ikoga, zarađuje za kruh kao slikar i dekorater, čita, promatra onaj šareni svijet zamiruće Monarhije otvorenih očiju, obuzima ga silovita politička strast.

U Beču *flitlera* je osupnula, kako je pisao, "babilonska" mješavina rasa, naroda i kultura. I sam Austrijanac, zarana se bio osjetio Nijemcem, diveći se *Bismarckovu* pothvatu ujedinjenja Njemačke i uviđajući da je važan segment, Austrija, ostao izvan *Bismarckovih* granica. Zar mi Austrijanci nismo ta-

također Nijemci? — mislio je. Zamrzio je dinastiju austrougarskoga Babilona, H*absburge,* njihovu multinacionalnu državu i zapreke koje je ona postavljala velikonjemačkom projektu.

No, više od svega ostaloga *Hitlera* je šokirala činjenica da u tome kozmopolitskom konglomeratu, preko kulture i umjetnosti, monopolističkim položajem u kazalištu, književnosti, u tisku, — glavnu riječ vode Židovi. Vidio je da oni dominiraju cjelokupnom javnošću. *Hitler* u roditeljskoj kući, kako svjedoči, nije imao prigode ni čuti riječ "Židov". Pod očevim uplivom bio je otvoren i za stanovito kozmopolitsko ublažavanje njemačke oštrice, neraspoložen zbog diskriminiranja školskih drugova Židova. Do svoga mladićstva za židovsko je pitanje bio doslovce neosjetljiv.

Dolaskom u Beč, u njemu niče posve drukčije gledanje. Za taj novi stav ne brinu se samo njegovi vlastiti dojmovi. Potpada pod utjecaj popularnoga bečkog gradonačelnika *Karla Luegera,* političara kršćansko-socijalne stranke, inače žestokog antisemita, od kojega potječe glasovita izreka: "Ja odlučujem tko je Židov". I tako, u gradu u kojemu je od dva milijuna žitelja bilo dvjesto tisuća Židova, a mali je židovski postotak cijele Austro-Ugarske nerazmjerno određivao ton, stil i duh dvojne Monarhije, *Hitler* se i sam postupno izgrađuje u dosljednog, uvjerenog i borbenog antisemita. Ubrzo zaključuje da upravo Židovstvo, koristeći kao jedno od svojih oruđa austrijsku socijal-demokraciju (kako je tada nazivan marksistički komunizam), smišljeno i sustavno radi na rastakanju njemačke nacionalne substance.

Od *Adolfa Hitlera* nije nam ostalo mnogo spisa. Tek nedavno objavljeni su njegovi rani zapisi

iz godina 1905—1926. (Stuttgart 1980). Imamo *l "Hitlerovu drugu knjigu"* rukopisa iz 1928 (Stuttgart 1961), zbirku njegovih govora i proklamacija 1932—1945 (Munchen 1965), te dvije knjige razgovora. Ključni je, međutim, rukopis, pa tako i za njegove nazore o židovskom pitanju, slavna knjiga životopisa i političkih pogleda *Mein Kampf* (Munchen 1925. i 1927.).

Nakon neuspjela puča što ga je pokušao s *Ludendorffom* u Muhchenu 1923, *Hitler je* bio zatočen u bavarsku utvrdu *Landsberg am Lech* (u kojoj je puno kasnije umro i hrvatski borac *Franjo Mikulič).* Ubrzo mu se u zatočeništvu — osuđen je na pet godina, a pušten prije isteka prve godine! — dragovoljno pridružio i vjerni suborac *Rudolf Hess,* kojemu je *Hitler* za dugih zatvorskih dana diktirao tekst svojega *Mein Kampf-a.* U toj knjizi iznesen je i sustavni, zreli autorov pogled na Židove i njihovu svjetsko-povijesnu ulogu, s osobitim obzirom na Njemačku.

U sadašnjim diskusijama koje se u Hrvatskoj vode o *Frotokolima Sionskih Mudraca,* spominjana je i poznata knjiga jednoga od korifeja *Konzervativne Revolucije* iz vremena međuratne Weimarske Njemačke, *Hermanna Rauschninga,* koji je, nakon što je emigrirao u New York, tamo objavio tekst svojih navodnih razgovora s *Hitlerom.* U knjizi se iznose i tobožnje *Hitlerove* riječi o *Protokolima,* za koje tvrdi da su ga se duboko dojmili, te da je i iz njih, kao i uopće od svojih neprijatelja, puno naučio. Valja, međutim, istaknuti kako je *Rauschningova* knjiga u ozbiljnoj historiografiji razotkrivena kao nepouzdana, a njezin je *Hitler* neautentičan. Stoga kao glavno vrelo ostaje *Mein Kampf,* koji pak

Protokole spominje tek usput, u kontekstu širokog razmatranja o Židovstvu.

Što *Hitler Kaže* o njemu?

Za *Hitlera,* narodi se prema kulturama mogu odnositi na tri načina: kao utemeljitelji (arijska rasa), nositelji (*Hitler* ovdje navodi Japance, koji su prihvatili grčki duh i njemačku tehniku) te, napokon, rušitelji — a to su Židovi. Narodi i njihove kulture ne propadaju izgubljenim ratovima, nego gubitkom obrambene snage. Ona leži samo u rasi, u krvi. Stoga je *Hitler* protivnik miješanja rasa, kakvo je, dodajmo, zagovarao njegov suvremenik *Coudenhove-Kalergi,* osnivač *Paneuropskoga pokreta,* koji još i danas djeluje, pa i u našoj zemlji.

Sva svoja promatranja *Hitler* objedinjuje ustvrđujući kako su Židovi medu rasama po rangu smješteni niže, i on će pokazati zašto to misli. Otuda je protimba Židovstvu sukladna Božjemu planu: valja, naime, uščuvati rasu Arijaca što ju je Svevišnji predodredio da bude rasa stvaratelja. Čuvanje bolje rase preduvjet je posvemašnjeg napretka. Bolja rasa — to su dakle Arijci, a njihova su avangarda Nijemci.

Za *Hitlerov* je stav prema Židovima presudno da ih on smatra posebnom rasom, a ne religijskom, vjerskom zajednicom. Židovska rasa kao rasa protivna je Nijemstvu; kao konfesija, mogla bi se ona u njemačku nacionalnu substancu i integrirati. Ovako, Židovi su podupiratelji svega što Njemačku niječe. Oni stoje iza njemačke socijal-demokracije i njemačke revolucije 1918, revolucionarni su prevratnici, gospodari su svjetskih financija i svjetskoga tiska; izvrsni propagandisti, te majstori laži, kako ih je nazvao *Schopenhauer.* Židovi su oci Weimarskoga ustava, koji je pokopao drugi njemački *Reich* i

otvorio vrata kaosu. Planiraju uspostavu svjetske vladavine i pritom se, kao oruđem, uz marksizam i tisak, služe međunarodnom masonerijom.

Napokon, Židovi su u *Hitlerovoj* vizuri paraziti, žive od tuđih dobara, materijalnih kao i duhovnih. Oni nemaju svoje vlastite kulture, što najupadnije dolazi do izražaja u izostanku dviju kraljica umjetnosti: nema židovske arhitekture ni židovske glazbe. Preuzimaju, kradu tuđe i žive od njega — tvrdi *Hitler.*

On Židovima iskazuje i osebujni kompliment: njihov poriv samoodržanja hvali kao najjači, jači nego što je onaj arijski. Kako bi narod koji nije opskrbljen tako žilavom voljom da opstane preživio 2000 godina progona? — pita se *Hitler* slično *Berdjajevu.* Židovi su ustrajni i postojani. Problem je samo u tome što oni taj svoj veledar ne stavljaju idealistički u službu zajednice, nego ga koriste u svrhu samoobrane i udovoljavanja vlastitu interesu. Umjesto da žrtvuju svoje Ja za općinstvo, oni sebično zastupaju njegov uski probitak. *Hitler* im spočitava i ono što bi, s više kritičnosti, morao pronaći i u svakom drugom narodu: da se, naime, Židovi drže skupa samo dok traju pogibelj i borba. Isto bi se dalo prigovoriti i Hrvatima.

Nasuprot židovskom egoizmu, Arijac je idealist, a idealizam za *Hitlera* znači pripravnost na žrtvovanje za zajednicu. Da je obdaren samo intelektom, a ne i požrtvovnošću, i Arijac bi bio destruktivan. Ovako, često je nedorastao židovskim podlostima i podvalama.

Židov, nastavlja *Hitler* svoju raščlambu, nikada nije imao jasno ograničenu, omeđenu državu. No, to ne znači da bi on zato bio nomad. Jer, i no-

mad ima svoje područje u kojemu lovi, pa će se i on rado skrasiti na određenu mjestu kada mu se to gospodarski bude isplatilo. Židov za *Hitlera* nije nomad, nego je parazit. Iz ovih je nazora bjelodano kako se *Hitler,* logikom svoga razmišljanja, mora protiviti emancipaciji i asimiliaciji Židova, koju umjereni antisemitizam pozdravlja kao dragovoljni židovski izlazak iz svojevoljne izolacije u *ghettu,* te prihvaćanje odgovornosti spram naroda gostoprimca. Za *Hitlera,* naprotiv, germanizacija Židova nije ništa doli lukave infiltracije u njemačku arijsku substancu.

Židovu nije za vjerovati. On je skrivač i lažac; glumac, imitator — i u umjetnosti gluma je jedina kojoj je dorastao. Jezik mu ne služi kako bi izrazio misli, nego kako bi ih prikrio. Tako se on, neiskreno, potajice uključuje u život drugih naroda. On to čini kao Židov, kao narod, kao rasa, a ne kao tobož lojalna vjerska zajednica. U tuđim državama on skrivečki gradi vlastitu, nacionalna mu država inače ne treba. U Palestini on ne teži izgradnji židovske države, kako to tvrde cionisti. Palestina mu je potrebna samo kao organizacijska centrala iz koje će pripremiti rovarenje po tuđim državama.

Židov je neuvjerljiv kada se prikazuje dobrim Nijemcom, Francuzom, Talijanom... koji se od svojih sugrađana razlikuje tek svojom mojsijevskom vjerom. Budući da mu manjka idealizma, naime, Židovu je strana i vjera u onostranost, u besmrtnost duše, strana mu je, dakle, svaka religioznost. Zanimljivo je da je za ovim argumentom posvemašnje židovske nereligioznosti posegao i najveći antisemit židovske krvi, *Otto Weininger,* u svome glasovitom djelu *Spol i karakter* (1903). *Hitler je* rado

hvalio *Weiningera* kao iznimku među Židovima, jer je ovaj proniknuo u slabosti vlastite rase. Znamo da je *Weiningera* s oduševljenjem čitao i talijanski Duce (" *Weininger* mi je mnogo toga rastumačio" — reći će *Mussolini* u razgovorima sa židovsko-njemačkim povjesničarom *Emilom Ludwigom),* koji je u djelu bečkoga samoubojice, međutim, više cijenio njegov antifeminizam, budući da vođa fašizma, za razliku od *Hitlera,* nije bio antisemit.

Hitler, pak, ilustrira svoje shvaćanje židovske nevjere i *Talmudom,* koji, kako kaže, uopće ne pripravlja na onaj svijet; on tek pruža praktične upute za podnošljiviji ovosvjetski život. Židovu je, napokon, religija tek sredstvom uščuvanja njegove rase i krvi, te međusobne komunikacije samih Židova i njihove komunikacije sa svijetom. Ona je dokraja u službi ekonomije, poslova. Tako je, podsjeća *Hitler,* bilo i u *Isusovo* vrijeme; i sam Sin Božji morao je Židove bičem istjerivati iz hrama, koji su pretvorili u trgovište.

Hitler opširnije izlaže kako su se, po njegovu shvaćanju, Židovi ugnijezdili u njegovoj zemlji, njemačkoj. Već u rimsko vrijeme prvi Židovi naseljavaju Germaniju. I odmah dolaze kao trgovci — ne da bi privređivali, nego da bi ubirali lihvarske kamate. Stečenim novcem u tijeku kasnije povijesti oni potkupljuju njemačke kneževe, kupuju od njih povlastice i sloboštine. Djelujući poput pijavica, izrabljuju vladare njemačkih država, ulaguju im se, ne bi li ih otuđili od službe narodu. Tako postaju *Hofjuden,* dvorski Židovi, stječu plemstvo, pa se čak i pokrštavaju.

Od tada Židovi više ne rabe svoje narodno ime, vjerujući da su se dostatno asimilirali. I dok

je još za *Friedricha Velikoga* narod u Židovima spontano vidio strani, tuđi element, a *Goethe* se izričito protivio mješanim brakovima s njima, sada Židov postaje "Nijemac". On se takvim prikazuje jer govori njemački. Osim jezika, međutim, u njemu i nadalje nema ničega njemačkog. Rasa se pak ne svodi na jezik, tvrdi *Hitler.* To, misli on, ponajbolje potvrđuju sami Židovi, koji svoju krv pažljivo čuvaju od miješanja, a novim, njemačkim jezikom izražavaju tek stare misli.

I tako Židov postaje "Nijemcem" eda bi sebi stvorio novo uporište, čvrsto tlo pod nogama, nakon što je opala moć kneževa koji su ga štitili. Potrebna su mu građanska prava normalna državljana i da bi podupro svoju enormnu novoosvojenu gospodarsku moć. Tako se on, dakle, emancipira iz *ghetta.* Od sada prikazivat će se i dobročiniteljem i liberalom, i apostolom snošljivosti, sve u vlastitu korist.

Uvlačeći se u građanski tisak, Židov dobija novi prostor preko kojega će utjecati na javno mnijenje u smislu probitaka svoje rase. Kroz pisanu riječ zastupat će on prosvjećivanje, ljudskost, napredak, slobodu, jednakost, davat će čak svoje žene u brakove s utjecajnim kršćanima, ali će čuvati čistoću svoje rase i ženit će se skoro beziznimno Židovkama. Zdušno će prigrliti parlamentarnu demokraciju, kako bi suzbio utjecaj i ulogu ličnosti, osobne odgovornosti, kako bi na vlast dospjeli glupi, nesposobni i kukavice. Konačni je učinak ove subverzije postupno rušenje temelja njemačke monarhije, i taj proces traje do konca XIX. stoljeća.

Tada na scenu stupa marksizam. Svojom gospodarskom djelatnošću, Židovi sada nastoje zabiti

klin između rada i kapitala, i na taj način radnike izručiti marksističkoj klasnoj borbi. Tako se marksističko, socijaldemokratsko rovarenje kroz političku i sindikalnu borbu javlja kao novi instrument kojim će Židovstvo, lišeno po H*itleru* svih ćudorednih skrupula, razarati njemačku nacionalnu substancu. Kao što su nekoć građanski stalež izrabili protiv feudalnoga plemstva, tako sada Židovi radničku klasu mobiliziraju za uništenje građanskoga svijeta. Priključujući se radničkom pokretu, Židov preko njega nastoji osvojiti vlast. Hineći borbu protiv internacionalnoga kapitala, ima na pameti isključivo rastakanje nacionalne privrede. Pritom on, zlorabeći težnju socijalnoj pravdi, koja oduvijek krasi arijsku rasu, te glumeći suosjećanje s radnikom, zapravo huška na mržnju i zavist. Uglavnom, Židov je utemeljitelj marksističkoga nauka i stavlja se pokretu na čelo. I tako, uz masoneriju i tisak, dobiva na raspolaganje treće najstrašnije oruđe razaranja — golu silu marksističke diktature proletarijata, kojom Židov zamjenjuje do jučer zastupanu ideju demokracije.

U tom ozračju priprema se privredna i politička revolucija, uništenje svega lijepog i uzvišenog, cjelokupne kulture i religije. Vrhunac dostiže ovaj proces s ruskom revolucijom. Židov je sada na vlasti, postaje *Blutjude,* krvavi Židov. Zbacuje krinke, iskorijenjuje nacionalnu inteligenciju, podjarmljuje narode. No tu je, misli *Hitler,* ujedno i kraj Židovstva: nakon smrti svoje žrtve gine i sam vampir. Na ovome mjestu *Hitlerova* nacional-psihološka i povijesna raščlamba zadobija proročku dimenziju glede njegove vlastite kasnije političke prakse.

Hitler je pisao *Mein Kampf* u vrijeme kada je njegov veliki uzor *Benito Mussolini* u Italiji već bio

preuzeo vlast. Premda *Duce* sve do 1938 nije osjetio nikakve osobite potrebe zavesti u Italiji antisemitsko zakonodavstvo, koje je i tada bilo blago sročeno i nemarno primjenjivano — *Hitler* već u landsberškoj utvrdi odaje priznanje fašističkoj Italiji da je podrezala grane Židovstvu, jer mu je uništila tri glavna oruđa: zabranila je tajna masonska društva, protunacionalni tisak izvrgla je progonu te, konačno, učinkovito skršila marksizam. Svakako, i *Fuhrer* i *Duce* pristaše su na stanovit način shvaćena socijalizma. No, njihov je socijalizam nacionalnoga predznaka, a internacionalizam je ključni prigovor koji obojica upućuju socijaldemokratskomu marksizmu.

Takve su, dakle, bitne ideje o Židovima kako ih je *Adolf Hitler* iznio uglavnom u poglavlju *Narod i rasa* svoga *opus magnum* (I,11), ali i na drugim mjestima knjige. *Hitler* rabi nemilosrdne, žestoke riječi, a stajališta su mu bliska antisemitskoj tradiciji, navlastito novijoj. Njegove analize djelomice su pretjerane, jednostrane, zadrte, ali u svojoj ukupnosti pružaju zanimljivih i promišljanja vrijednih natuknica. Danas, kada je od tih zamisli, kao i njihovih političkih učinaka, proteklo mnogo vremena, neumjesno bi bilo na ova važna pitanja i odgovore gledati isključivo iz mazohističkoga motrišta *Hitierovih* žrtava, te obeshrabrivati i kočiti razboritu prosudbu jeftinim potezanjem za ljutnjom, strastima i (teoriji neprimjerenim) moralističkim diskvalifikacijama. Nakon što nam je valjda zauvjek nametnuta nedodirljiva dogma o šest milijuna (upravo toliko, ni manje ni više!) stradalih Židova, a zakoni što ih nameću bjelosvjetske nadvlade pobrinut će se da se ona, pod prijetnjom tamničke

kazne, i štuje — uz uporabu stanovite mjere duhovne neovisnosti i građanskoga neposluha morat ćemo sebi dopustiti i Auschwitzom neopterećeni upit ima li u onome što *Hitler* piše o Židovima možda ipak i neko zrno istine.

Općenito se pak *Hitlerovim* izlaganjima mora spočitati da on, kao pristaša teorije urote, očito prenaglašava ulogu Židova u odnosu na udio svjetske masonerije, koja, kao uostalom neizravno i sam *Hitler,* svojim zrelim vidom korijeni u utopijskoj i terorističkoj francuskoj revoluciji. Žrtava je te revolucije, direktnih i indirektnih, do danas svakako više stotina milijuna, a ne samo 30 milijuna, koje *Hitler* izrijekom pripisuje u "zaslugu" ruskoj revoluciji.

Osebujna "koalicija" Židova i masona prešućeni je, implicitni lajtmotiv knjige koja se počesto dovodila u blizine *Mein Kampf-a* i kojoj se pripisivao odsudan utjecaj na njegova autora — *Protokola Sionskih Mudraca.* Svakako, odnos prema Židovima kako smo ga ovdje izložili, *Hitlera* je morao pripremiti na osobito oduševljenje za *Protokole.* Kada ih je dobio u ruke, budući *Fuhrer* bio je već nedvojbeno izgrađeni antisemit, što je razvidno iz njegova životopisa. U prilog toj tezi govori i okolnost da *Mein Kampf Protokole* spominje samo na jednoj od skoro osamsto svojih stranica. Da su oni na njega izravnije utjecali, *Hitler* bi im, opisujući svoj duševni i politički razvoj te svjetonazor, jamačno posvetio mnogo više pozornosti.

Poslije Prvoga svjetskog rata. *Protokoli* su u Njemačkoj bili često izdavano i rado čitano štivo. Za knjižicu se "specijalizirao" nakladnik *Der Hammer,* koji je 1933, u godini *Hitlerova* preuzimanja vlasti, iza sebe već imao preko 30 izdanja *Proto-*

kola, te je tiskanje stotisućita primjerka prigodno proslavio jednom cocktail-partijom. U tom izdanju morao ga je čitati i *Hitler.* Njemu su bliske i antropologija i metodologija i shvaćanje politike kako ih znamo iz *Protokola. Hitler* operira s oba njihova globalna politička modela: liberalno-demokratskom se opire, a totalitarni zagovara i glede budućnosti svojega nacional-socijalističkoga pokreta kada ovaj preuzme odgovornost vlasti. Judeocentrizam — uvjerenje u osobitu, i pritom negativnu ulogu Židovstva u sudbini svijeta — također predstavlja zajednički nazivnik *Hitlerovih* nazora i teorije *Protokola.*

Hitler je vjerovao u židovsku urotu, i srodne tvrdnje *Protokola* su mu dobrodošle kao potvrda vlastitih uvjerenja. No on je lektirom *Protokola* mogao steći i dopunsku poduku i potporu za niz drugih svojih stavova, koji se ne tiču izravno židovske problematike. Na prvom mjestu među njima stoji stav po kojemu se politika i moral isključuju. To je tradicionalni makijavelistički nauk koji oduvijek zastupaju makjavelisti svih prostora i vremena. Oni se također slažu u nepovoljnoj procjeni ljudske naravi, u uviđanju njezine zloćudnosti. Da je masa niska, ropska, slijepa, da je bliža živinčetu negoli Bogu, te da se je lako dade zavesti i njome manipulirati — to tvrde *Protokoli, a* primjenjuje *Hitlerova* politička praksa. Zajednička im je i doktrina o izabranoj rasi i teorija o pravu jačega. Zajedničko im je zastupanje totalne države, despotske diktature, policijskoga terora, postupanje s političkim protivnicima kao s običnim zločincima, preodgoj naroda, napose mladeži u duhu državnoga rezona, reglementiranje tiska i suzbijanje religija kao konkurenata vlastitoj ideologiji i misiji.

I *Protokoli Sionskih Mudraca* i *Mein Kampf* neobične su knjige osobite sudbine. Obje su borbene i antisemitske, urotničke i fanatične. Obje su bile proganjane i zabranjivane, proklinjane i demonizirane, tiskane u astronomskim nakladama i žudno čitane. Obje su, napokon, po svojem aktivističkom, mobilizatorskom, emancipatornom naboju, duboko moderne. I jednu i drugu čitamo danas kroz sloj patine što ih je obavio, no još uvijek kadri pronaći u njima, ostavljajući po strani njihovu sudbinsku notu i negdašnje uporabe, plodonosne naznake o prohujaloj strasti, o danima što su pred nama i o onome što se u naravi čovjeka i strukturi njegova svijeta nikada bitno ne mijenja.

Na stranici 337 svojega djela *Mein Kampf* (Zentralverlag der NSDAP, Munchen 1925.), *Adolf se Hitler* jedini put izravno osvrće na *Protokole Sionskih Mudraca.* Evo u cijelosti toga mjesta:

"Do koje mjere čitava opstojnost toga naroda (Židova — *M. Sch.)* počiva na neprestanoj laži, pokazuje se na neusporedivi način u "Protokolima Sionskih Mudraca", što ih Židovi tako beskrajno mrze. Oni tobože počivaju na krivotvorbi, kako pred svijetom opetovano uzdiše "Frankfurter Zeitung"; to je najbolji dokaz da su vjerodostojni. Ono što mnogi Židovi možda nesvjesno čine, ovdje je svjesno i jasno izloženo. No, o tom se baš i radi. Posve je svejedno iz čije židovske glave potječu ta otkrića; mjerodavno je da ona s gotovo zastrašujućom sigurnošću razotkrivaju bit i djelovanje židovskoga naroda, te ove prikazuju u njihovim unutarnjim povezanostima i u njihovim skrajnjim svrhama. Najbolju kritiku, međutim, predstavlja za njih stvarnost. Onaj tko iz motrišta te knjige preispita povijesni ra-

zvitak posljednjih sto godina, odmah će razumjeti i galamu židovskoga tiska. Jer, kada jednom ta knjiga postane općim dobrom jednoga naroda, tada se već može smatrati da je židovska pogibelj skršena."

Danas, na izmaku stoljeća i tisućljeća, mi kasni baštinici Moderne moramo ustvrditi da mnogo toga tek još predstoji i razumjeti i skršiti, te da su pitanja što ih pred nas postavljaju *Adolf Hitler* i *Sionski Mudraci* i nadalje otvorena pitanja, a odgovori što ćemo ih davati na njih, kao i na sva druga pitanja ovoga i onoga svijeta, nastajat će u ozračju jednoga posve novog eona. Ništa više neće biti kao što je bilo — dakako, osim onih vječnih i nepromjenljivih temelja našega svijeta, koje ni sve grandiozne perturbacije dosadašnje povijesti, ni svi židovsko-masonski niti nacional-socijalistički novi svjetski poretci, nisu uzmogli dovesti u pitanje.

PROTOKOLI I ŽIDOV WEISS

Neobična, zagonetna, provokativna knjiga *Protokoli Sionskih Mudraca* uspjela je još jednom podići oblake prašine, osvježiti natezanja oko pseudoproblema, dovesti u pomutnju ionako smušene liberale, nukajući te apostole snošljivosti da zavape za sudovima i zabranama.

Ljubo Weiss, koji u dva nastavka (riječki N*ovi List* od 7. i 8. rujna 1996) iznosi svoju raščlambu *Protokola* i popratne problematike, nije baš — spomenimo to tek na rubu — osoba koja bi bila odveć kvalificirana za moralistički pristup *Protokolima* i bilo čemu drugom, budući da ga se još dobro sjećamo kako je odmah nakon izbijanja Domovinskoga rata navrat-nanos potražio utočište u Beču, gdje i danas živi od prodaje srpskih knjiga, pornografije te srodnoga šunda.

Osim toga on, koji se danas zgraža nad protudemokratskim i protuliberalnim nazorima kakve pronalazi u *Protokolima,* sve do nacionalnoga prevrata u Hrvatskoj 1990 i sam je bio uvjerenim predstavnikom takvoga političkog naziranja u tadašnjim strukturama jugoslavenskoga "saveza komunista" i "socijalističkoga saveza". Zaokret u smjeru

građanske ideologije uslijedio je kod njega, dakako, iz pukog oportunizma, kao, naravno, i kasniji bijeg u susjednu nam Austriju.

U dva dakle nastavka *Weiss* si je uzeo truda prepričati i neke karakteristične stavove iz *Protokola* i osuditi njihov militarizam, neprijateljstvo spram nežidovskih vjera te huškanje na međunarodnu mržnju. Posve na crti konvencionalnih reakcija u tisku, i *Weiss* izražava strah da će objava *Protokola* naškoditi našim odnosima s Izraelom, te Hrvatsku u očima "svijeta" ocrniti kao antisemitsku i neofašističku državu, a židovskoj zajednici u Hrvata nametnuti raspravu o jednoj suvišnoj temi, svrativši joj pozornost s važnijih i aktualnijih pitanja. Sve u svemu, zaključit će *Weiss,* publiciranje urote *Sionskih Mudraca* svjedoči o uroti i podvali nekoga tko Hrvatskoj ne želi dobro.

Što drugo nakon takve raščlambe očekivati nego da i *Weiss* zavapi za još uvjerljivijom isprikom državne vlasti zbog čitava skandala (službena ograda Predsjedničkih dvora mu je, naravno, preblaga!), pa da i on pozove na progone i represije, podsjetivši u dobrodošlu mu kontekstu i na druge standardne poštapalice židovskih nezadovoljnika i zanovijetala *(Mile Budak, Bespuća, Trg žrtava fašizma. Jasenovac, ustaško* znakovlje; *kunu* je u međuvremenu, poput "braće" Srba, očito prebolio).

Začudno je i porazno da se u našoj intelektualnoj sredini, osim ritualnih jadikovki i prizivanja čvrste ruke gdje joj mjesto nije, osim izraza strahovanja i besplodnoga uvjeravanja u neautentičnost *Protokola,* nije zasad javio ni jedan glas koji bi, s onu stranu malograđanskih preosjetljivosti, o tom nadasve zanimljivom tekstu progovorio na relevant-

niji, dublji, umniji način, držeći se samoga teksta. Tko bi tako postupio, zaključio bi da bi pitanje autorstva, uza sva ostala izvanjska pitanja o kojima se tako žučno raspravlja, po svojoj važnosti ustuknulo pred problemom točnosti tvrdnji što su skrivene kroz inače nesređeni, kaotični, ponešto protuslovni tekst.

Tko mu pristupi na taj način, ostat će osupnut preciznošću opisa našega vremena koji je sadržan u *Protokolima,* bez obzira na to je li njegov autor bio Židov, tko ga je uopće i s kojom nakanom sastavio, da li je naše političko stoljeće pripravio i stvarao, ili ga prorekao, predvidio, pogodio, ili naprosto opisao. Jer, sve što *Protokoli* najavljuju, danas je na djelu svjetske politike: počam od protunarodnih nadvlada, dokinuća nacionalnih granica i moneta, preko svih nedaća liberalizma i totalitarizma, pa do globalne plutokratske subverzije i neupitno djelujuće židovsko-masonske Internacionale.

Vratimo se na koncu, još jednom, *Ljubi Weissu.* On spočitava piscu predgovora najnovijemu prijevodu *Protokola* kako ("uvredljivo", naravno) nacional-socijalizam i cionizam svrstava pod isti nazivnik totalitarizma. Točno, cionizam nije bio totalitarni pokret. No bio je, jednim svojim, takozvanim revizionističkim krilom, blizak talijanskoj i njemačkoj varijanti fašizma, ne samo organizacijskim ustrojem (linija *Jabotinsky-Begin-Netanyahu),* te paravojnim formacijama *Irgun* i *Hagganah,* nego i deklariranim osobnim i političkim naklonostima nekih svojih predvodnika. Nerazumno je i neuputno tajiti takve povijesne činjenice, baš kao i onu o osebujnoj impregniranosti ustaškoga pokreta Židovstvom. *Weiss* tu činjenicu obezvrijeđuje kao šašavu izmišljotinu.

Očito mu je poznato kako je Židova bilo u ustaškom pokretu od prvoga dana, a osobito u kasnijoj fazi. Znade i za obiteljske sveze ustaških prvaka s hrvatskim židovskim kućama. Čuo je i za instituciju počasnoga arijstva itd. *Weiss,* međutim, tvrdi kako Židovi vezani uz ustaški pokret nisu bili pravi Židovi, nisu se sami takvima označavali, nisu bili vjernici, nisu se držali tradicije, nego su tek imali židovsko podrijetlo.

Za *Weissa,* dakle, Židov je samo onaj čije se žrtve mogu unovčiti, a ako odudaraju od njegova koncepta, onda im on uskraćuje pravo na židovski identitet. Znano je kako je u očima nacional-socijalista bio Židov svatko tko je imao određeni, makar i mali udio židovske krvi. Nakon rata, i izraelska je država takvima priznala Židovstvo. Da velik broj takvih pak, ustaška država nije progonila, to tek potvrđuje kako Ustaše nisu bili antisemiti. Uostalom, ako je samo ortodoksni Židov Židov, a ostali nisu, kako onda *Weiss* i njegovi istomišljenici dolaze do onih legendarnih "šest milijuna" iz Auschwitza i okolice? Jesu li to sve bili ortodoksni židovski rabini?

ŽIDOVI

NOVA HRVATSKA DESNICA I ŽIDOVSKO PITANJE

Gospodo i gospođe!

Draga hrvatska braćo i sestre!

Za Dom Spremni!

Shalom!

Nisam slučajno uputio i ovaj hebrejski pozdrav našim židovskim prijateljima koji su večeras ovdje nazočni. Dogodio nam se, naime, jedan mali nesporazum, koji vam odmah moram razjasniti. Plakat na kojem ste izviješteni o ovome predavanju bio je premalog formata, a slova su ispala prevelika, te je otiskano samo ono *"Nova Hrvatska Desnica",* dočim drugi dio naslova moga predavanja glasi "i židovsko pitanje". Netko se tu dakako umiješao, pa se pokazalo da postoje i moćniji od moćnih, a takvim svojim ponašanjem upravo su potvrdili neke od onih teza koje ću ja u nastavku iznijeti. Uprava ovoga Centra očitovala je dobru nakanu kako bi rezanjem naslova umilostivila određene židovske instance, no takve su intervencije nažalost uvijek, kako se to novohrvatski veli — kontraproduktivne, jer dodatno kompromitiraju onoga kojeg bi se htjelo uzeti u zaštitu. Ako netko inače nije ugrožen, u

pogibelji je, naime, da baš svojim neumjesnim vapajima za zaštitom dospije u ugroženo stanje.

Židovstvo je posve osobito

Svatko u ovoj zemlji govori o hrvatskom pitanju, jer još postoje oni koji nam Hrvatsku žele učiniti upitnom. Govori se i o srpskom pitanju, koje svojim bezumljem sebi priređuju sami Srbi. No kad se progovori o židovskom pitanju, onda se najednoć mora ustvrditi kako je tema — tabu!

Pa ipak ćemo mi ovdje to pitanje morati postaviti, židovsko pitanje dakle, i objasnit ćemo kako na njega gleda ova naša nacionalno-politička udruga koja je u fazi svoje pojave na hrvatskoj sceni, i kojoj sam dao ime *Nova Hrvatska Desnica.*

Kada kažem "židovsko pitanje" onda za ovu zgodu imam na umu *postavljanje* pitanja o Židovstvu, a ne njegovo *stavljanje* u pitanje. Razlika je značajna i njezino razmatranje moglo bi i trebalo bi biti predmetom jedne posebne raščlambe, koju ću u dogledno vrijeme poduzeti. Stvar se, naime, može stavljanjem u pitanje učiniti upitnom, dvojbenom, vrijednom poništenja, a pitati pak o njoj znači kao takvu je priznati i odobriti, poštovati i pozdraviti. Čitava Moderna u svojoj biti živi od rata protiv stvarnosti, od dovođenja u pitanje svetih uvjeta našega svijeta i našega opstanka. Mi pak stvari respektiramo, pa ih ne činimo upitnima, nego o njima smjerno i skrušeno pitamo, kako bismo na upit polučili odgovor.

Stavljanje u pitanje nazivam po grčkom izričaju *erotematskim,* a postavljanje pitanja *erotetskim.* I *erotema* i *erotesis* grčke su inačice za pita-

nje. Ovdje ćemo se dakle pozabaviti, uz dužno poštovanje izraslih zbiljnosti, erotetskim razmatranjem Židovstva u njegovu odnošaju spram *Nove Hrvatske Desnice.*

A Židovstvo je već na prvi pogled nešto zasigurno vrijedno najdubljega poštovanja. Samom svojom pojavom i žilavom opstojnošću Židovstvo je misterij. Veliki ruski mudroslov *Nikolaj Berdjajev* o tome je misteriju napisao dubokih stranica. On nam veli kako se povijesna sudbina Židovstva ne može razumjeti materijalistički. Inače bi Židovstva već odavna trebalo nestati, ne bi ga bilo. Nego povijesna sudbina Židovstva ima mističke temelje, ona je osobito napregnuta, dramatična, i može se u skrajnjoj instanci shvatiti samo iz metafizičke perspektive.

Židovstvo je doista neusporedivo s bilo kojim drugim narodom našega svijeta, iako vrijedi ona riječ kasnoga neoplatonskog mistika znanoga nam pod imenom *Pseudodionizije* (jer je jedno vrijeme krivo identificiran s *Dionizijem Areopagitom* iz *Novoga Zavjeta,* iz *Djela Apostolskih).* A *Pseudodionizije* u jednom od svojih neobičnih spisa piše kako je Bog stvorio narode prema svojim anđelima.

Sve je narode stvorio Bog, no židovski je narod stvorio kao svoj, sebi najbliži, povlašteni, izabrani narod. Židovska vjera i židovska tradicija židovski narod promatra kao jedan osobiti, upravo dakle kao izabrani narod. Danas je ta svijest o izabranosti po Božjoj odluci i po Božjem stvaranju pervertirana do smisla izabranosti u patnji, u Auschwitzu, izabranosti po pravu na žalopojke i na ucjenjivanje čitavoga svijeta. Na to ćemo se još vratiti.

Odvažimo li se uvodno na sumarni pregled glavnih postaja te uistinu fascinantne, jedinstvene židovske povijesne sudbine, na prvom mjestu dakle stoji oznaka izabranosti. Židovi su izabrani narod s kojim je Bog sklopio poseban savez i kojeg je On odredio za posebno spasenje. Najavio mu je Spasitelja, pomazanika, Mesiju, i Mesija je došao, ali ga židovski narod do dana današnjega nije prepoznao. To je druga ključna točka tragične židovske povijesne sudbine.

Židovska baština

Nakon centralnoga svjetskopovijesnog događaja Golgote, nepunih četiri desetljeća kasnije, drugi put je razoren jeruzalemski hram, to je bilo godine 70 *Kristove ere* pod rimskim vojskovođom *Titusom,* sinom imperatora *Vespasijana,* i na *Titovom* slavoluku u Rimu, na *Rimskome forumu,* još uvijek možete promatrati reljef koji pokazuje kako *Titovi* legionari, ovjenčani lovorovim vijencima, u trijumfu pronose Rimom veliku menoru, židovski sedmokraki svjećnjak opljačkan u Jeruzalemu.

S ovom epizodom započinje povijest židovske dijaspore, raspršenosti izabranoga naroda po svim Božjim zemljama. Slijede, kako je poznato, stoljeća izolacije u *ghettu,* stoljeća seljakanja i trpljenja, progona i pogroma. To traje sve dok se s modernim prosvjetiteljstvom i njegovim čedom, terorističkom francuskom revolucijom, Židovima nisu otvorili obzori emancipacije, ali i prateće asimilacije i integracije u narode koji su im pružili gostoprimstvo, te dok se posredovanjem cionističkoga gibanja, i nakon katastrofalnoga, kataklizmatičnoga iskustva s

takozvanim *holokaustom,* nije za Židove u staroj Palestini ustrojila sekularna, laička nacionalna država *Erez Israel.*

Usporedno s ovom povijesnom sudbinom teče i duhovna tradicija Židovstva koju izvorno obilježava onaj osobiti savez s Bogom što ga je sklopio *Abraham,* a obnovili su ga patrijarsi i, na poseban način, *Mojsije,* dobivši od Boga na Sinaju Zakon, temelj svekolike židovske vjere. Židov u povijest religije prvi put unosi načelo monoteizma: *Šma Israel, Adonai Elohenu, Adonai Ehod:* Čuj Izraele, Gospodin Bog naš, Gospodin je *jedan.* Nemaj drugih bogova osim mene.

Zanimljivo je da jedan kasni sin židovskoga roda, zagonetni mladi filozof, samoubojica *Otto Weininger,* početkom ovoga stoljeća, u svojoj glasovitoj knjizi *Geschlecht und Charakter,* u trinaestome poglavlju — remek-djelo židovskoga antisemitizma, mržnje Židova na sama sebe *(der judische Selbsthass,* kako je to pak u svojoj klasičnoj istoimenoj knjizi nazvao *Theodor Lessing)* — da dakle *Weininger* tu židovskome narodu, izabranom narodu koji je uveo monoteizam, odriče bilo kakvu religioznost, Židove smatra posve nereligioznim narodom koji ni u što nije u stanju vjerovati, i u toj okolnosti *Weininger* pronalazi posljednji korijen židovske manje vrijednosti. *Weiningera* je s velikom strašću čitao *Benito Mussolini* i rekao je: " *Weininger mi ha chiarito molte cose."* (u razgovorima s njemačko-židovskim povjesničarom *Emilom Ludwigom),* misleći pritom i na zadivljujući *Weiningerov* pokušaj platonističko-kršćanskoga, metafizičkoga utemeljenja antifeminizma. A *Mussolinijev* učenik *Adolf flitler,* također fasciniran *Weiningerovim opus magnum,*

njegova je autora kao jedinoga izuzeo iz *odiuma* što ga je inače rezervirao za pripadnike židovske pasmine, na *Hitlera* i njegov antisemitizam još ćemo se vratiti.

Kako god mi, međutim, gledali na problem židovske religioznosti, drugi konstituent vjerske svijesti i uopće metafizičkoga duhovnog stava, vjerovanje u vječni život, u besmrtnost duše, za Židovstvo tek je mlaka i neobvezujuća predočba, koja se usput dopušta kao mogućnost, ne isključuje se ukoliko bi se svidjela Stvoritelju i to je sve. Židovska je religija glavnim svojim usmjerenjem navezana na ovaj život, bez obzira na onaj osobiti pakt sa Svevišnjim, pa to dolazi do izražaja i u svim sastojcima židovske vjerske i popratne tradicije, od *Tore,* naime *Petoknjižja Mojsijeva,* preko *Talmuda* s *Mišnom* i G*emarom, Kabale* i *Zohara* i *Midraša* pa do *Hagade* i *tialake.* U novije vrijeme vezanost za ovostrani život osvježena je i kroz mistični pokret hasidizam, koji je u XVIII. stoljeću u Galiciji utemeljio rabi *Israel Baal Shem Tov.* Hasidi jesu oni pobožni, što izriče i sama riječ, ali onostrani spas ostaje izvan njihova vidokruga.

Židovstvo i komunizam

Ovosvjetska usmjeridba židovske svijesti razvidna je i u sklonosti koju je nerazmjerno veliki broj židovskih ljudi očitovao za sekulariziranu eshatologiju komunizma, koji se jednim svojim vidom može shvatiti — kako je to i pokušao čitav niz najrazličitijih autora — i kao posvjetovljena religija. Sam osnivač takozvanoga znanstvenog socijalizma, pokretač sveukupne komunističke teorije i prakse,

emancipirani je i asimilirani, pokršteni Židov *Karl Heinrich Mordechai Hirschel* poznatiji kao *Marx,* koji je čitav svoj život vodio nedobijenu bitku protiv svojih židovskih korijena i kompleksa. Pravi otac takozvane listopadske revolucije, koja je u svojem izvorištu predstavljala zapravo boljševički puč, Židov je *Lev Davidovič Bronštejn,* koji je, po boljševičkom običaju, uzeo konspirativno ime, pseudonim, od svoga zatvorskog čuvara prezimenom *Trocki.* I drugi vodeći muževi ruske revolucije, pomislimo na *Zinovjeva, Kamenjeva, Radeka,* bili su Židovi. Da malo pojednostavimo! Ako je francuska revolucija bila masonska, ruska je bila židovska. Židovka je i glasovita marksistica *Rosa Luxemburg,* Židov je komunistički diktator kakav je bio madžarski tiranin *Matyas Rakosi,* Židov je *Moša Pijade,* koji je stvorio i *Tita* i jugo-komunizam, koji je još uvijek svijetlim uzorom zagrebačke židovske općine, i čije je ime osobito nježno uzeo u zaštitu njezin bivši tajnik, koji je sada pobjegao u Ameriku, i koji se uporno protivio da se židovski pjevački zbor neslavnoga imena *Moša Pijade* preimenuje u "Liru" — što se napokon ipak dogodilo.

Različito se može tumačiti ono što predstavlja jedan od redovitih sastojaka anitsemitskih predočbi: da je naime toliki broj Židova prigrlio komunističke himbe i tlapnje, sa svim zločinačkim posljedicama koje su nam znane. Komunizam je nastupio kao internacionalistička ideologija, koja doduše nije nijekala opstojnost i legitimnost nacionalne zbilje, ali ju je smještala u kontekst u kojemu su navodni interes tzv. proletarijata, klasni rat i međunarodna radnička solidarnost predstavljali vrednote više od nacije. Progonjenim i poniženim

Židovima takav je komunizam mogao pružiti utočište i jamstvo rasne snošljivosti kakve mu je isprva ponudila francuska revolucija, no koji su uvijek iznova, osobito na području carske Rusije, ugrožavani i nijekani. U komunizmu Židovstvo je, izgubivši uporišta u praotačkoj vjeri, također moglo pronaći i sekularnu verziju negdašnjega svog vjerskog uporišta, neki svjetovni nadomjestak za judaističku religiju. Napokon, komunizam je pružio i izglede svjetske vladavine, koja je koincidirala s nekim stremljenjima na židovskoj strani. Svi su ti momenti, dakle, velikome broju Židova mogli komunizam učiniti privlačivim i prihvatljivim.

Cionizam i desnica

Srodan stav obilježen sekularizmom pokrenuo je i cionistički pokret osnutka izraelske države na teritoriju negdašnje židovske Palestine. Cionistički pokret *Theodora Herzla,* naime, usmjeren je izravno protiv židovske vjerske tradicije, koja o problematici spasa razmišlja u religioznim kategorijama, i kojoj je, u njezinim ortodoksnim varijantama, izraelska država do danas ostala nekakvo strano tijelo, u biti nepoželjno, koje se ne uklapa u glavni tijek židovske baštine.

Nije, dakako, židovska sklonost radikalnoj ljevici, koju otjelovljuje komunizam, neka apsolutna značajka židovskoga duha i političke prakse. Upravo u krilu cionizma izrastao je jedan smjer koji bi se morao označiti ekstremno desnim, i čiji je predvodnik bio duhovni učitelj prijašnjega premijera *Menahema Begina, Vladimir Zeev Jabotinsky.* Riječ je o strujanju koje su neki autori skloni označiti kao

židovski fašizam. U krilu toga pokreta našlo se prostora i za iskreno divljenje korifejima ovovjekih fašizama poput *Mussolinija* i *Hitlera,* pa čak i za izraze odobravanja progonima i likvidacijama Židova pod *Trećim Reichom,* koji su pozdravljani kao šansa da se židovski etnikum oslobodi umjerenjačkog i pomirbenjačkog balasta. Desno židovsko krilo nastupalo je s borbenih i ratobornih pozicija, formiralo je, po uzoru na različite fašističke postrojbe, i svoje vojno krilo poput udruge *Irgun Zwei Leumi,* te je odigralo nezaobilazivu ulogu u prvoj polovici stoljeća u židovskom pokretu otpora protiv britanskih mandatnih snaga u Palestini.

Židovstvo i Kršćanstvo

Vraćajući se na izloženi pregled židovske sudbinske tragike, ustvrdimo da u njezinu korijenu leži odnos spram Kršćanstva. Židovstvo je na planu povijesti religije pretpostavka, temelj kršćanske vjere, koju nije bilo u stanju prigrliti. Držimo li se hegelijanskih kategorija, mogli bismo u Kršćanstvu vidjeti dijalektički nadvladani judaizam, nadvladan dakle po crti dijalektičke trijade: *negare, conservare, elevare.* To će reći da je u Kršćanstvu židovski Zakon, *Mojsijev* zakon, kojeg je on kao vođa izabranoga naroda na temelju Saveza dobio izravno od Boga, — poništen, poništen je po motivu milosti i vjere u spas što nam dolazi po *Kristu Isusu.* Zakon je poništen, ali je ujedno i konzerviran, uščuvan je, kako bi se ozbiljio na višoj, uzdignutoj razini i u novome kontekstu što ga uspostavlja Bogočovjek. Zato za Kršćanstvo nema više u doslovnom smislu izabranoga naroda, nema više, kako ističe apostol

Pavao, Židova i Grka, baš kao što nema više muškarca i žene, gospodara i roba, nego na njihovo mjesto stupa Božji narod u perspektivi spasa, što će reći *Kristova* Crkva. Crkva je novi Izrael, kako se to kaže u *Poslanici Židovima. N*o Izrael u toj Crkvi ne sudjeluje, i to je posve očiti prvi uzrok njegovih nevolja kroz čitavu njegovu povijest. Katolički filozof *Jacques Maritain* citira *Pavla* u *Filozofiji povijesti:* "Otvrdnuće jednog dijela Izraela traje dok ne dođu pogani u punom broju." Misli se, dok oni ne prigrle Crkvu. Potom će se i Izrael spasiti. Još međutim nije nadošlo razdoblje u kojem se taj spas događa. Ovu nemoć židovske svijesti da prihvati *novum* koji je na vlastitoj židovskoj podlozi iznikao pojavom Kršćanstva, na magistralan način raščlanjuje jedan autor od kojega se to možda i ne bi očekivalo: *Ante Ciliga,* poznati hrvatski ljevičar, u svojim uspomenama pod naslovom *Sam kroz Europu u ratu. Ciliga* opisuje svoj boravak u sabirnom logoru u Jasenovcu, gdje je promatrao ponašanje židovske skupine, i iz toga promatranja izveo vrlo zanimljive i dalekosežne zaključke. Zbog jednog citata iz te knjige svjetsko je Židovstvo inkriminiralo i inače vrlo neobičnu i zanimljivu knjigu generala *Tuđmana — Bespuća povijesne zbiljnosti,* pa je tek iznuđena i, uostalom, posve nedostojna isprika Predsjednika hrvatske države svjetskomu Židovstvu stavila privremenu točku na ovu nemilu aferu.

Židovstvo i nacija

Još je u jednom smislu židovski narod osebujan. Židovi su platonska ideja nacije, ono što na-

rod u samome sebi doista jest. Što to znači? U različitim teorijama liberalnog, a i komunističkog podrijetla — navedimo kao primjer *Staljinov* spis o nacionalnom pitanju iz 1911, koji je postao temeljem boljševičke politike spram nacionaliteta — popisuju se pojedine oznake, konstituenti nacije, kojima bi se ova nastojala definirati. Tu je riječ, osobito kod *Staljina,* o takozvanim subjektivnim i objektivnim karakteristikama nacije, o povijesti i tlu, o jeziku, uljudbi i drugima.

Židovi su u tom pogledu jedinstveni. Židovski se nacionalni substrat ne može svesti na *krv,* na etnikum: već i stari Židovi bili su mješavina različitih naroda, koliko god da se nasuprot nacionalsocijalističkom rasizmu voli ponavljati kako su, apsurdno, jedina čista rasa možda sami Židovi. Tih je miješanja, bez obzira na izolaciju u *ghettu,* zasigurno bilo i u kasnijim vremenima: dostatno je ukazati na neprevidive somatske razlike u rasnom tipu Sefarda i Aškenaza, južnih i sjevernih Židova iz dijaspore.

Pa i zajednička *povijest* Židova nakon razaranja jeruzalemskoga hrama samo je daleka, k tome mnogima još i nepristupačna, zaboravljena uspomena. Do stvaranja izraelske države ni omeđeno *tlo* više nije moglo biti determinantom nacionalne posebnosti. Stari hebrejski *jezik* ostao je dostupan tek rijetkim znalcima, a kroz modernu sekularizaciju izgubljeno je dobrim dijelom i uporište u specifičnoj židovskoj *vjeri* i duhovnoj tradiciji.

Pa ipak se veliki broj Židova još uvijek osjeća baštinicima i sudionicima jedne jasno odredive i zbiljski opstojeće nacije. Razmišljanjem o toj začudnoj okolnosti dospijevamo i do dubljeg uvida u

bivstvo nacije uopće: nijedan, naime, od navedenih konstitutivnih čimbenika nacije nije za njezinu opstojnost bitan: ni tlo ni krv, ni povijest ni jezik; nacija je u najdubljem smislu stvar odluke, ne arbitrarne odluke kao slučajnog, samovoljnog izbora, nego u smislu egzistencijalnog pristanka, volje da se bude sudionikom u narodnom životu, pa i ako ta volja rezultira ugrožavanjem našega vlastitog individualnog života — pod cijenu smrti, kako se to kaže. nacija je stav takve *volje* da se nacijom bude, *znanja* da se u njoj sudjeluje i *osjećaja* da je tako dobro i da tako treba biti. nacija je duhovni stav, nacija je posljedica nacionalizma, a ne obratno. Osim toga, nacija, kako nam pokazuje židovski primjer, nije tek dijete francuske revolucije, u što bi nas htjeli uvjeriti liberali i marksisti. Stari Židovi u svome arhajskome nacionalizmu već su uključili i kseonofobične, šovinističke natruhe, bjelodane u pogrdnom, prijezirnom označavanju drugih naroda riječju *goyim,* dakle oni koji nisu Židovi, nisu izabrani, te su manje vrijedni. Slično, uostalom, smjera i stari helenski izričaj *barbaroi,* barbari, a to su oni koji nisu Grci, koji čak ni govoriti ne znaju, nego samo izgovaraju besmislene slogove, bla-bla. U tu kategoriju spada i hrvatska riječ *Nijemac,* čovjek koji ne govori hrvatski, pa tako kao da uopće i ne govori, da je nijem.

"Judischer Selbsthass"

Ova židovska samosvjest ima i svoje naličje. Ono je često, i kod umnih židovskih glava a i kod običnoga puka, dolazilo do izražaja u dvojbama, autodestrukciji i mržnji spram sebe samih, u onome

što, kako sam naveo, *Theodor Lessing* zove *"judischer Selbsthass".* Kod *Otta Weiningera* on je možda bio i jednim od povoda samoubojstva. Sam je *Weininger* rezignirano pisao kako je Židov u svome najdubljem temelju ništa — jer ni u što ne vjeruje. Pišući o kozmičkom problemu žene, *Weininger* iznosi ono što bi po njegovu uvjerenju bilo prava ženina emancipacija: oslobađanje čovjeka, čovječanstva, od udjela žene u sebi. na posve analogan način drugi jedan židovski antisemit, *Karl Marx,* u svojem ranom spisu *Uber die Judenfrage,* O Židovskom pitanju, zaključuje kako bi se emancipacija Židovstva u skrajnjoj instanci mogla sastojati samo u emancipaciji čovječanstva od Židovstva.

Židovstvo je na ovaj način, preko svojih egzemplarnih veleumova, možda tek interioriziralo agresiju kojoj je kroz svoju povijest bilo izloženo izvana. I doista, povijest je Židovstva prepuna katastrofa: od egipatskog i babilonskog sužanjstva preko rušenja Jeruzalemskoga hrama i dijaspore, povijesti pogroma i protjerivanja, pa sve do modernoga antisemitizma s kulminacijom u još ne posve rasvijetljenim zbivanjima pod popularnim nazivom *"holokaust".*

Antisemitizam

Dimenzije ove katastrofičnosti židovske sudbine možemo sebi zorno predočiti pomislimo li na domašaje koje za jedan povijesni narod ima okolnost da je on dva i pol milenija svojega vremenskog trajanja proživio u egzilu: hebrejski je izraz za to *galut.* Kako podsjeća *Yosef Hayim Yerushalim,* židovski je narod i nastao izvan Izraela, u Uru Kaldej-

skome. Živući izvan svoga primjerenoga tla, izvan sebe, od početka je izazivao negativna čuvstva svoje okolice, odbojnost u čitavom rasponu između antipatije i genocida. Za taj je stav stvorena ne odveć spretna, ali uvriježena riječ antisemitizam, pri čemu *semit,* premda inače širega značenja (potomci *Noinog* sina *Sema* među koje spadaju i Arapi), ovdje označava Židova.

S temom antisemitizma približili smo se našem večerašnjem predmetu odnosa Židovstva i desnice, budući da su protužidovski modeli ponašanja tradicionalno bliski desnim političkim usmjeridbama, dočim je ljevica pretežito kozmopolitska i internacionalistička, pa time u načelu i snošljivija spram Židova.

Teško je antisemitski stav svesti na jedan jednostavni motiv. U igri je očito čitav niz uzročnika i čimbenika, realnih i imaginarnih, složeni spletaj predrasuda, *ressentimenta,* ksenofobije i šovinizma, zavisti i mržnje, pa različitih reakcija koje dubinska psihologija smješta u oblast takozvanih obrambenih mehanizama što prate osjećaj posvemašnje frustriranosti: agresije, projekcije vlastitih slabosti na "dežurnog krivca", "žrtvenog jarca" koji mora ispaštati za naše vlastite promašaje itd. Pritom bi bilo neuputno zanijekati i povode koje su svojim ponašanjem, manjkavostima, zadrtostima, izolacijom, egotizmom — u izobilju znali pružati i sami Židovi. Dakako, antisemitizam je oduvijek odgovornost za svoje reaktivno djelovanje, krivnju za protužidovske postupke, pripisivao Židovima. To međutim ne znači da su oni slobodni svake odgovornosti. Čak i razmjerno rasprostranjena teza o globalnoj židovskoj uroti, teza kojom se nastoji obuhvatiti cjelinu ne-

poćudnoga židovskog djelovanja, djeluje na primjer uvjerljivije ako se ima na umu s kojom tvrdokornošću i arogancijom male židovske klike u pojedinim narodima nastoje ultimativno i za većinski narod uvredljivo i nepodnošljivo nametati svoju manjinsku volju i nazore.

I opet: sve je počelo s neprepoznavanjem onoga pomazanika iz roda *Davidova, Jehošue* (= kojemu je pomoć Jahve) — Mesije i *Krista,* kojega su Židovstvu stoljećima najavljivali njegovi proroci, a kojemu ono, kada se pojavio, nije povjeravalo. Nisu Židovi krivi što su ubili *Krista;* njegova je smrt, kao i uskrsnuće, dio nebeske povijesti, jer on nije mogao iskupiti i spasiti grešni ljudski rod da nije ponio njegove grijehe i za njih bio razapet na križ. No iz kršćanske perspektive židovska je krivnja u tome da oni kroz čitavu svoju povijest i nadalje *Krista* razapinju, oglušivši se o onaj neusporedivi *novum* kojim je Kršćanstvo nastupilo na razini povijesti religije i na razini povijesti ljudi. Čak je i Rim, koji je u prvim stoljećima okrutno progonio kršćane, našao svoj mir s *Kristom.* Pitanje pomirbe Jeruzalema i *Krista* i nadalje ostaje otvorenim poglavljem duhovne povijesti. Pa kada je kroz kršćanski Srednji vijek novčarstvo kao kršćana nedostojno bilo prepušteno židovskim lihvarima, stvoreno je tlo onome *circulus vitiosus,* začaranome krugu, kojim se Židove uvuklo u bavljenje nepoćudnim poslovima kako bi se na tome još i više nadograđivala svijest o njihovoj ljudskoj nepoćudnosti.

Time su već dodirnuta dva bitna kruga u kojima se pothranjuje stav antisemitizma: vjersko-metafizički i političko-gospodarski. Treći tip antisemitizma, rasno-nacionalistički, novijega je datuma. U

svome početku, nakon francuske revolucije, konzervativna desnica, restauracija, reakcija, kontrarevolucija, nastupa još s refleksom tradicionalnoga kršćanskog antisemitizma, katoličkog prijekora izabranome narodu koji je svojim odbacivanjem Spasitelja proigrao i svoju izabranost. Ova orijentacija prevaže još i u protofašističkoj katoličkoj, monarhističkoj, antiliberalnoj i protužidovskoj *Action Frangaise* (utemeljenoj 1898.) *Charlesa Maurrasa.*

Pio u Francuskoj nastaje i klasično djelo koje je potaklo glavni tijek rasizma prošloga i ovoga stoljeća: *Essai sur I'inegalite des races humaines* (1853—55) koje je napisao *Arthur grof de Gobineau.* U ovome djelu, kao i u kasnijim *Die Grundlagen des XIX. Jahrhunderts* (1899) *Wagnerova zeta Houstona Stewarta Chamberlaina,* postavljeni su temelji modernome rasizmu, pa tako i rasističkom antisemitizmu.

U Njemačkoj je, pod utjecajem francuske revolucije i pruskih reformi, obavljena posvemašnja emancipacija Židova, čiji su naobraženi slojevi, u znak pripravnosti na asimilaciju i potrebe za njom, a svakako manje iz vjerskih poriva, listom prelazili na protestantizam, tako i obitelji *Mendelssohn, Marx.* O tipično modernoj snošljivosti koja je pratila proces integracije njemačkoga Židovstva svjedoče glasovita *Lessingova* drama *Nathan der Weise,* kao i prosvjetiteljski opus vodećega židovskog filozofa XVIII. stoljeća, *Mosesa Mendelssohna.* Protupokret je nastao, paradoksalno, nadahnućem iz protestantskih vrela sve do oca Reformacije *Luthera* i njegovih antisemitskih invektiva. Protužidovski smjer preuzimaju *Fichte* i *Treitschke,* koji Židove smatra ve-

likom njemačkom nesrećom, ali im ostavlja prostor za ponijemčavanje, te kasniji rasizam i njemački nacionalizam.

Fašizam i antisemitizam

Fašistički pokreti artikulirali su svoj protužidovski naboj s različitim intenzitetom. Osnivač fašizma *Mussolini* osobno nije imao antisemitskih opterećenja, već i kao političar potekavši iz krila socijalističke ljevice (još kao zreo čovjek nosio je u džepu *Marxov* medaljon). Tek pod njemačkim pritiskom donose se u Italiji Židovima neskloni zakoni čitavih četrnaest godina nakon fašističkoga *Marša na Rim,* tj. preuzimanja vlasti: 1936. Pa i tada se primjenjuju vrlo neuredno, s malo revnosti. Koliko su neznatno Židovi Italije propatili pod fašističkom vlašću, u kojoj su neki i sudjelovali, pokazuje i opsežna studija *Storia degli Ebrei italiani sotto il fascismo,* koju je u više svezaka izdao poznati povjesničar fašizma *Renzo de Felice.*

Pojedini europski fašizmi, poput rumunjske *Željezne garde,* odnosno *Legije sv. Arkanđela Mihovila* pod vodstvom *Codreanua* i H*oria Sime,* ili pak madžarski zelenokošuljaši *Ferenca Szalasija — Nyilaskereszt* (Strijelasti križevi) — istakli su se međutim znatno okrutnijim odnosom prema svojim Židovima. Nacional-socijalistički antisemitizam u Njemačkoj, pak, posve je notoran.

Opetovano je, pa i iz redova simpatizera, njemačkome vođi kao najveća pogreška nacional-socijalističke vladavine spočitavan upravo njegov skrajnji antisemitizam. Pritom se u ovomu vidjela tek jedna od slučajnih značajki nacional-socija-

lističke ideologije i prakse, koja je iz hitlerovskoga korpusa jednostavno mogla i izostati. Istina je da je sam *Hitler* imao i nekih čisto osobnih motiva koji su u njemu učvrstili antipatiju spram Židova. Još iz Prvoga svjetskog rata sjećao se uloge Židova u kojima se vidjelo *Zersetzer der Wehrkraft (razarače,* uništavatelje obrambene sile) — premda mu je upravo njemu nadređeni časnik židovskoga podrijetla podijelio *Željezni križ za* vojne zasluge u tome ratu! Tijekom svoje bečke mladosti, *Hitler* je imao prigode slušati znamenitoga gradonačelnika *Karla Luegera,* od kojega potječe glasovita izreka: "Tko je Židov, odlučujem ja." *(Wer Jud ist, bestimm' ich).* Prema onima za koje je odlučio da jesu Židovi, međutim, *Lueger* je mobilizirao najjače antisemitske emocije, i time je presudno utjecao na formiranje *Hitlerova* stava.

No izvanjski motivi protužidovske politike nacional-socijalista svakako su bili presudniji nego *Fuhrerov* osobni osjećaj: nacionalistički karakter *Hitlerove* stranke nSDAP, svjetonazorni rasizam kao dominirajuća intelektualna moda u vremenu pozitivizma i materijalizma, biologizma i neodarvinizma; napokon, *last but not least,* nerazmjerno snažan utjecaj Židova u javnom i kulturnom životu njemačke i njihova naglašeno anacionalno-kozmopolitska orijentacija. Pouzdana istraživanja, poput knjige *Philippe Burrina* o *Hitleru* i Židovima, otkrivaju, međutim, da nije postojala često navođena famozna *Fuhrerova* zapovijed za sveopću likvidaciju Židova, kao i da su nacional-socijalisti baratali s nekoliko alternativnih modela rješenja židovskoga pitanja, uključivši i prisilnu sterilizaciju, kao i iseljavanje Židova u istočne oblasti nakon okupacije Polj-

ske, ili pak na Madagaskar, gdje bi bila stvorena židovska država.

Svjetsko Židovstvo

Nakon prošloga velerata težište židovskoga utjecaja premješta se u Ameriku i Izrael, a preostali europski Židovi brinu se zdušno za to da svoj identitet i sudbinu predoče isključivo u terminima *holokausta,* te da na taj način, optuživanjem i moralnim ucjenjivanjem, nadoknade dio izgubljene političko-gospodarske moći koju su uživali prije zadnje katastrofe. Neizravan utjecaj Židova u američkoj politici neupitan je, a isto tako i njihova izravna dominacija u oblastima tako izraženog sugestivnog i manipulativnog naboja kao što su to mediji i hollywoodska filmska industrija: "Hollywood kao američki san židovska je ideja." — veli *Jill Robinson.*

Dio Židovstva izvan Amerike organiziran je kroz male klike, koje svojim kampanjama i provokacijama, pretjeranim zahtjevima i neumjerenim miješanjem u unutarnja pitanja zemalja gostoprimaca, stalnim potezanjem pitanja krivnje za zločine nad Židovima, predlaganjem i polučivanjem pristranog prožidovskog zakonodavstva, *de facto* predstavljaju petu kolonu onih svjetskih židovskih instanci za koje se prema njihovom ponašanju mora pretpostaviti kako im ne leže na srcu interesi suvereniteta i nezavisnosti pojedinih nacionalnih država. U isti rog puše i nemali broj vječnih zadrtih osvetnika poput ing. *Simona Wiesenthala,* bjelosvjetskih mešetara i varalica kakav je bio pokojni nakladnik *Maxwell,* ili kakav je navodni dobročinitelj i financijski manipulator *Soros,* kojemu se preko krugova

nepopravljivih lijevo-liberalnih jugonostalgičara uspjelo infiltrirati i u hrvatski društveno-politički život. Ljudi poput *Sorosa* čak i ne pokušavaju prikriti svoje prave nakane, koje se sastoje u unutarnjem razaranju novooslobođenih nacionalnih država. Tako on neskriveno svjedoči svoje poslanje: "Uspostavljene nacionalne države zapreka su razvoju pluralne demokracije, pa samim tim i uključivanju novih država u međunarodne integracije." *(Danas* od 16. XI. 1993). Samo se po sebi razumije da ovakva rabota nije najboljom pretpostavkom jačanja simpatija za židovsku nacionalno-vjersku manjinu u nacionalnim državama koje su lovci u mutnom poput *Gyorgya Sorosa* odabrali za svoje žrtve.

Hrvati i Židovi

Hrvatska je i u prošlosti imala problema sa svojim Židovima, iako će oni svakako biti skloniji obratnoj formulaciji. Antisemitizam je u prošlom stoljeću na hrvatskome tlu znao podići glavu uvijek u trenutcima u kojima bi postalo bjelodano kako naši Židovi manje drže do lojalnosti naciji u kojoj žive, a više do suradnje s njezinim zakletim neprijateljima. Tako su, primjerice, u Varaždinu znale biti priređene prave male anticipacije onoga što su njemački nacional-socijalisti upriličili tek 1938 kao tzv. *"Reichskristallnacht",* ali se taj pravedni bijes u Hrvatskoj usmjeravao isključivo protiv židovskih madžarona. Upornije nego otvoreni antisemitizam, u Hrvatskoj se do danas javljao stanoviti nametljivi, neukusni, rekao bih ljigavi filosemitizam — baš ondje gdje je trebao poslužiti kao krinka kripto-antisemitskim čuvstvima i primislima. Me treba po-

sebno ni isticati kako je takav fiiosemitizam, kojega u novije vrijeme pod pritiskom nije ostao imun ni hrvatski Predsjednik, posve krivo sredstvo udovoljavanju židovskim i hrvatskim interesima, baš kao i interesu židovsko-hrvatske pomirbe i suživota.

Zapravo bi Hrvati i Židovi, kao narodi srodne povijesne sudbine, slične državotvorne volje, narodi koji su napokon donedavna dijelili i zajedničkog neprijatelja — velesrpsku antihrvatsku i anticionističku jugovinu — imali sve preduvjete za međusobno razumijevanje i poštivanje. Ono što je za Židove *holokaust, shoa,* za Hrvate je *Bleiburg.* Ono što je za Hrvate *Deseti Travnja,* za Židove je njihov dan državnosti u državi Izrael, *Jom Haazmaut.* napokon, dvojica hrvatskih Židova proslavili su se u izraelskoj vojsci kao generali: *David-Dado Elazar* i *Chaim bar Lev. A* u Hrvatskoj mnogi su Židovi u raznim oblastima znanja i djela ostavili značajnijih tragova: od skladatelja *Lisinskoga* preko političara *Josipa Franka,* ustaša prvog dana *Singera* i *Kremzira,* pa do filmskog producenta *Branka Lustiga* ili matematičara *Darka Veljana,* da spomenem samo neke među mnogima.

Dodiri Hrvata i Židova sežu u daleku prošlost. Možemo zamisliti da je do prvih susreta sa starim iranskim protohrvatima došlo još u vrijeme židovskoga babilonskog sužanjstva. Iz prvih stoljeća poslije *Krista* potječu tragovi židovskoga naseljavanja u područje kasnije Hrvatske, u Solin. U Srednjem Vijeku jedan hrvatski vladar, vjerojatno knez *Trpimir,* šalje u Arabiju izaslanstvo vladaru Oebarima. Poslanici su Židovi: *Mar-Šaul* i *Mar-Josef.*

Židovi u nekoliko etapa doseljavaju u Hrvatsku. U Dalmaciji su od rimskih vremena, u Bosni

nakon progona iz Španjolske 1492, a posljednji je veliki priljev u Sjevernoj Hrvatskoj za *Marije Terezije.* Otac Domovine *Ante Starčević* nema protužidovskih ressentimenta, pa je i pokrštenog osječkog Židova *Josipa Franka* odredio za nasljednika. Za razliku od *Radića,* koji je u početku svoje djelatnosti pisao antisemitskih tekstova — to se danas malo zna — *Starčević* kao učenik francuske revolucije šampion je nacionalne snošljivosti, te pruža ruku i Židu i Ciganu, čak veli: "Makar se svi proglasili za Hotentote, samo da budemo svi slobodni i sretni." *Starčević* ne vjeruje u čiste rase: "Svak je narod smjesa različnih naroda, različne krvi."

Starčevićevi sljedbenici u Ustaškom pokretu, logikom ratnoga savezništva, prihvatili su pod njemačkim pritiskom neke protužidovske mjere. Bio je to duh vremena i antisemitizam je postao po sebi razumljivim sastojkom vladajuće fašističke mode u politici. Teško je bilo odoljeti tom epohalnom raspoloženju. Tako je već 30. travnja 1941 donesena "Zakonska uredba o rasnoj pripadnosti", koja je za Židove predviđala obvezu prijavljivanja, ograničenja gibanja, nošenje žute zvijezde i neke druge mjere diskriminacije. Stanovit je broj Židova interniran u sabirne logore, neki od njih predani su na zahtijev njemačkom savezniku, te transportirani u njemačke radne i kažnjeničke logore, gdje ih je dio umro: od bolesti, gladi a svakako i kao žrtve iživljavanja nekih logorskih zapovjednika.

U isto vrijeme, mnogi hrvatski privatnici, kao i vrhovi Crkve i države — nadbiskup *Stepinac,* ministar *Artuković* i drugi — naširoko su nastojali izigrati nametnute propise i spasili su znatan broj židovskih sugrađana. Mnoge je štitila i doduše groteskna, ali

ne manje spasonosna institucija tzv. "počasnog arijstva". Brojni su Židovi počasni Arijci koji su zauzimali istaknuta mjesta u političkom i javnom životu Nezavisne Države Hrvatske. Spomenut ću samo neka imena potpunih ili polužidova: *Lehner, Vilćek, barun Gutman, Stipe Mosner, Oktavijan Svježić (Frisch), Diamantenstein, Ivo Korsky...* Židova je bilo i medu ustaškim veteranima, a pogotovu u regularnim postrojbama domobranske vojske, kao i u elitnoj, junačkoj Crnoj Legiji. O tome sam detaljno pisao na drugom mjestu. U vrhovima ustaške vlasti veći je broj dužnosnika bio oženjen Židovkama ili je i sam imao židovske krvi. Sin vojskovođe, *maršala Kvaternika, Eugen-Dido;* također, *Slavko Kvaternik,* naime, oženio je kćer pravaškoga vođe *Josipa Franka,* koji je bio pokršteni osječki Židov. Napokon, zagrebačka sinagoga funkcionirala je kroz ratno vrijeme iako je zgrada bila srušena, pa je i organizirala slanje poklon-paketa interniranim Židovima, a u Sarajevu postojale su čak dvije sinagoge: jedna aškenaska, druga sefardska, i za obje postojali su posebni ustaški povjerenici.

Na sve ove okolnosti reagirao je početkom 1943 njemački *Sturmbannfuhrer Hans Helm,* koji se u dopisu njemačkome poklisaru u Zagrebu *Siegfriedu Kascheu* gorko potužio kako Hrvatska, za razliku od tadašnje N*edićeve* Srbije, još ni izdaleka nije *"judenfrei".*

Konac prošloga velerata mali je broj Židova dočekao u Hrvatskoj: stradalima i nestalima moramo pribrojiti one koji su izbjegli u strane zemlje: Izrael, Ameriku, Italiju, Srbiju i druge. Na zadnjem popisu pučanstva, održanom još pod pokojnom tvo-

revinom, koja je, zbog malobrojnosti Židova, svoga hinjenog komunističkog internacionalizma, te partizanskoga pedigrea Židovske zajednice ovoj bila naklonjena — kao Židovi izjasnile su se 603 osobe. Zanimljivo je da Židovska Općina u Zagrebu navodi kao svoje članove puno veći broj ljudi. Bit će to i plod njezine pripravnosti da u svoje redove učlanjuje i pojedince polužidovskog ili nežidovskog podrijetla, koji vjeruju da se u zavjetrini i pod zaštitom rasne nedodirljivosti mogu obavljati poslovi što ih je inače uputnije izbjegavati.

Zagrebački ghetto

Nesporazumi i sukobi hrvatskih nacionalnih snaga, a ovdje imam u vidu *novu Hrvatsku Desnicu,* s dijelom židovskoga *estabiishmenta* u našoj zemlji — dobrim dijelom i potječu od neprozirne tajnovitosti i getoističke izolacije koje krase djelatnost zagrebačke Općine, njihovo općenito ponašanje počesto prelazi granicu korektne lojalnosti i uljuđene diplomacije, njezina uprava uvela je običaj redovitog dijeljenja packi hrvatskoj vlasti, objavljivanja cjepidlačkih, provokativnih i ucjenjivačkih priopćenja, u kojima se nerijetko poduzima miješanje u unutarnje hrvatske stvari i vrijeđanje hrvatskih nacionalnih vrednota. Sama zgrada Židovske općine za hrvatske je državne novce luksuzno renovirana i ružičasto obojena u jednoj lijepoj zagrebačkoj ulici, u kojoj je inače sve ostalo, zahvaljujući maru neprijateljskoga režima, sivo i smeđe. Mjere kontrole pri ulasku u zgradu neusporedive su i s najbolje čuvanim hrvatskim državnim ustanovama. *"Bilten",* glasilo Židovske općine, čitavu prošlu

godinu izlazio je bez naznake cijene, jer gospoda nisu mogla prihvatiti mrsku im kunu. Deklarirani ateisti i dojučerašnji partijski sekretari na vlasti u Općini zamrznuli su rad vjerske sekcije, najurili na nedostojan i ponižavajući način vjersku osobu, kantora i predmolitelja, te, premda bezbožni komunisti, sami preuzeli vođenje religioznih praksi, među njima i služenje ekumenske mise s *Kardinalom Kuharićem* u zagrebačkoj katedrali!

Pomisli li se na jugo-komunistički, pa i četnički pedigre nekih vodećih ljudi Židovske općine, kao i na, najblaže rečeno, mutne poslove koje oni poduzimaju zaštićeni optužbom antisemitizma prema svakome tko bi ih se usudio raskrinkati — shvatljivo je kako ovakva postava i ovakva djelatnost nekih, danas vodećih krugova hrvatskoga Židovstva nipošto ne može pospješiti razumijevanje i stvaranje povjerenja u odnosima s većinskim narodom, naprotiv, ispadi poput onoga s poklonjenim kipom *Mojsija* što ga je Općini darovala obitelj *Ivana Meštrovića* da bi ovaj na prigodnoj svečanosti bio nazvan "američkim kiparom" i autorom mauzoleja na beogradskoj Avali; uvredljiva zabrana hrvatskim katolicima da kroče u prostorije židovske sinagoge; uporno odbijanje da se židovskom pjevačkom zboru promijeni sramotno ime *"Moša Pijade";* sustavno nazivanje Židovske općine srpskim imenom "jevrejske", itd. itd. — sve te dakle smišljene provokacije u stanju su polučiti jedino porast protužidovskih čuvstava, koja će se lako prenijeti i na onu poštenu i lojalnu židovsku većinu u Hrvatskoj.

Mazohistički kult žrtve

Promatranje stanja, odnosa i mehanizama djelovanja zagrebačke židovske zajednice, koja uostalom svojim ponašanjem u detalje naliči usporedivim zajednicama u svijetu, u Njemačkoj, Americi i drugdje — nije za nas zanimljivo samo iz nacionalno-političkoga kuta. Ono pomnijem pogledu i podrobnijoj raščlambi pruža i neslućene, dragocjene uvide u tajne židovske nacionalne duše. Židovskom se psihologijom, dakako, bave već i uhodani stereotipi i klišeji koji stvar neizbježno pojednostavljuju, pa i iskrivljuju, pa da, poput svih stereotipa i klišeja, ipak djelomice zahvate i u samu bit. Tako se Židovima i njihovoj zajednici rado pripisuju oznake kao autizam, šovinizam, umišljenost, bešćutnost, težnja svjetskoj vladavini, sklonost žalopojkama i melankoliji, izolaciji i *ghettu,* kritizerstvo, nihilizam, cinizam, škrtost, zadrtost, nereligioznost, ali i moć uživljavanja, osjećajnost, spretnost u novčarskim poslovima, solidarnost, viša kreativnost itd.

Postoji jedna značajka židovskoga nacionalnog karaktera, osobito pojačana nakon Drugoga svjetskog rata, koju Židovi doduše donekle dijele s drugim narodima, pa i Hrvatima, ali su je kao nijedan drugi narod uspjeli kapitalizirati u svrhe jedne virtuozne i beskrupulozne manipulacije čitavim svijetom. To je židovska strast njegovanja kulta i mita vlastite žrtve. Svaki je narod, po jednom sofizmu ćudoredne svijesti, u određenoj mjeri sklon pretjeravati svoje žrtve kako bi kroz veću pretrpljenu patnju zaradio veću sućut i moralno uvaženje svoga mučeništva. No Židovi su za taj posao specijalizirani, oni su njime iskreno oduševljeni. Ta navada ide dotle da oni čitav svoj identitet naroda Knjige,

proroka i psalama, mislilaca i umjetnika, čitavo bogatstvo svoje neusporedive tradicije izabranoga naroda, čitav metafizički misterij židovske sudbine u vremenu — svode na činjenicu svoga stradalaštva u ovom stoljeću. Namjesto dvanaest plemena Izraelovih pojavilo se dvanaest sabirnih logora: Auschwitz, Dachau, Bergen-Belsen e tutti *quanti,* čija imena ritualno, u zapomažućem tonu, pjeva kantor tijekom službe Božje uz *Kadiš,* molitvu u slavu Boga za mrtve.

Potreba je židovske duše da sebe ne doživi kao jednu među žrtvama, nego kao apsolutnu žrtvu po sebi. Tek ta mistifikacija opskrbljuje je kompetencijom da zauzme stav apsolutnoga suca nad svijetom i pribavlja joj sva prava koja proizlaze iz toga samoproglašenog stanja. Ova struktura osobito se bjelodano očituje u židovskom odnosu prema Nijemcima. Židovi su vječne i apsolutne žrtve, a Nijemci su svedeni na ono što su im dosudili slučajni ratni pobjednici: oni su apsolutni i vječni krivci za zločin kakav ne pozna svjetska povijest. U svome poslušno poprimljenom nacional-mazohizmu, nakon svih čudesa denacifikacije, nadvladavanja prošlosti i preodgoja, Nijemci su se počeli ponašati točno onako kako to od njih očekuje neprijateljski, židovski kliše. Dok ne prođu dokraja svoju katarzu i ne osvoje ponovno svoj zatomljeni ponos i dostojanstvo, Nijemci će u ovom smislu i nadalje biti ništa drugo doli negativna židovska projekcija, fantom šovinističke svijesti. Ovaj odnos, *mutatis mutandis,* može se pratiti i u židovskom odnosu prema Hrvatima.

I tako se čini da ova židovska nekrofilija, ova negativna zaljubljenost u *holokaust,* služi ustraj-

nome uzgajanju mita o vlastitoj ugroženosti. Ne uviđa se pritom da ovakvo provokativno prizivanje vraga uistinu može uslijediti dospjevanju u stvarnu ugroženost — po onom anglosaksonskom načelu o proroštvu koje samo sebe ispunja: *self fulfilling prophecy.* Sva ta židovska sado-mazohistička psihologija počiva pretežito na nesvjesnim instinktima i refleksima, na spontanim, nepromišljenim automatizmima. Zato Židovi, suočeni s razotkrivanjem tih svojih skrivenih mehanizama, reagiraju iskrenom ljutnjom. Vrlo se rijetko događa da u židovskim krugovima potekne svjestan uvid u taj duševni sklop praćen kritičnim stavom i željom da se on izmijeni. Jedan primjer jest uvodnik *Petera Sichrovskog* "Wenn Erinnerung Belastung wird. Schopfen wir Identitat nur noch aus der Verfolgung?" — objavljen prošloga proljeća u tjedniku *Allgemeine Judische Wochenzeitung.* To je pravo pitanje, to je ključ židovskog odnosa prema sebi i prema drugima! Autor se nadalje pita: "Gdje nam je ponos, normalnost? Gdje nam je nestala naša životna radost, lakoća, naša drskost?" Promatrajući ove bezbrojne žalosne i prijekora čitavom svijetu pune *Auschwitz-face,* čovjek se s tim riječima može samo suglasiti.

Magične riječi

U njegovanju svoga kulta apsolutne žrtve židovska nekrofilija razvila je i do virtuoznosti usavršila stvaranje onoga što sam nazvao *magičnim riječima.* To su izričaji koji se koriste kao točke kristalizacije u našem slučaju protuhrvatske, ali isto tako i protunjemačke mržnje, te služe u svrhe polemike protiv osoba bliskih u prostoru i vremenu koje su

im se našle na udaru. Tu su tabuizirane riječi, tabuizirane ne u smislu zabrane uporabe nego u smislu zabrane kritičnoga razmišljanja o njihovu značenju i smislu, dakle riječi koje su nedodirljive, sakrosanktne. Te riječi ispunjene su snažnim emocionalnim nabojem i smišljene su da i u auditoriju potaknu odgovarajuće emocije, poglavito gađenje, zgražanje i gnušanje, nije im cilj polučiti normalnu žalost, tugu ili sućut nego manipulativno mobilizirati na mržnju i osvetu, potvrđujući istodobno židovsku izabranost u apsolutnoj žrtvi, i legitimaciju svjetskoga suca.

Na planetarnome planu najčešće su u uporabi magične riječi "aušvic", "holokaust" i "naci", a sličnu ulogu igra i ime njemačkog vode, "hitler". U detaljnoj analogiji s ovim popisom stoje i magične riječi za hrvatsku uporabu: "jasenovac", "ustaša" pa i "domobran", a od imena na osobitu su glasu "pavelić", "artuković" i "luburić", dočim je svima ovima nadređena općenita magijska riječ "endehazija". S obnovom hrvatske nezavisnosti iznjedrile su se, u novom državotvornom svakodnevlju, i nove magične riječi: "budak", "kuna", "trg žrtava fašizma" ili "bespuća povijesne zbiljnosti".

Uporaba ovih riječi tako je smišljena da je svaki otpor protiv njih uzaludan i koristi se tek za podkrijepu već unaprijed skovanih optužbi, naivno je očekivati da bi koja od ovih riječi, svojim postupnim linjanjem, mogla dokinuti i optužbe; nestane li iz uporabe jedna, odmah će se na njezino mjesto domisliti drugoj.

Mitos Auschwitz

Vodećoj magičnoj riječi, "aušvic", neslućenu snagu pridaje mit o apsolutnoj neusporedivosti istoimenoga sabirnog logora s bilo čime u prostoru i vremenu. Pritom je empirijski nedvojbeno postojanje Auschwitza, kao i mnogobrojnih zločina koji se vezuju uz njega. Auschwitz kao takav jest zbiljnost i nije mit. No, ujedno, on je mitologiziran, *mistificiran* za svrhe vječnoga uzgoja mržnje i osvete. U interesu je manipulacije židovskim žrtvama da se on nipošto ne smije *demistificirati,* svesti na realne, prave dimenzije. Auschwitz se, vele Židovi i njihovi ulizice, ne smije "relativizirati". No upravo se o tome radi da se on *mora* relativizirati, kao što se relativizirati mora i sve drugo u našemu relativnom svijetu. Sve se mora staviti u određeni prostorno-vremenski kontekst, u određenu relaciju, ako ga uopće želimo shvatiti. Inače će predstavljati tek monstruoznu fikciju i konstrukciju mitologizirajuće svijesti. Ne želimo li nešto relativizirati, onda ga moramo apsolutizirati, što Židovi s Auschwitzom posve otvoreno i nastoje. Međutim, ništa na ovome svijetu nije apsolutno; apsolutan, vječan i nepromjenjiv samo je Bog u svojoj onostranoj transcendenciji.

Apsolutiziranje Auschwitza ima i svoje posve opipljive, reklo bi se, dnevne posljedice. Nedavno je iznova pokrenuto pitanje male crkvice na tlu bivšega logora, što su je, mislim, podigle Karmelićanke, kako bi se tamo molile za sve mrtve, a kako je poznato, Auschwitz nije bio židovski, nego međunarodni sabirni i radni logor. No Židovima tamo ne treba ni sućuti ni kršćanskih molitvi; njima treba apsolutni monopol na Auschwitz, jer inače ne ostaje puno ni od mita o apsolutnoj žrtvi. I stoga je

na tom tlu ovih dana vrhovni poljski rabin sebi mogao priuštiti i teško shvatljivu bogohulnu eskapadu, zazivajući Boga da ne oprosti graditeljima onih krematorija u Auschwitzu, te da se sjeti koliko je ljudi On, Bog tamo izgubio: kao da Bog po svojoj naravi nije Bog praštanja, kao da On umrle zauvijek gubi i kao da se On, Sveznajući, na poticaj svoga svećenika, ima nečega "prisjećati"!

Kabalističkih Šest milijuna

U potporu mita o Auschwitzu lansirana je i brojka od navodno šest milijuna Židova stradalih u događajima vezanima za prošli svjetski rat. Svojom neupitnošću i nedodirljivošću, ta brojka poprima sva obilježja magijskih moći, uklapajući se u okultnu magiju cifara razvijenu u mističnoj tradiciji židovske K*abale.* Ta magijska brojka u nekim je zemljama i zakonom zaštićena, pa se tako za nijekanje svete cifre može u njemačkoj zaraditi ne samo visoka novčana globa, nego i zatvor, dočim židovske instance traže još drakonskije kazne, koje će, poznaje li se bezgranična uviđavnost njemačkoga nacional-mazohizma spram ovakvih zahtjeva, ubrzo biti i propisane. U usporedbi s ovom dužnošću plaćanja moralne i materijalne odštete bez kraja i konca, malo vrijedi ustavno načelo slobode znanstvenog istraživanja, kao i okolnost da privilegijski prožidovski zakoni mogu samo potpiriti antisemitske strasti.

Nažalost se i hrvatski predsjednik *Tuđman* svojedobno morao ispričati kabalističkoj magiji, priznajući zahtijevanih "Šest milijuna" kao povijesnu činjenicu, iako su već i židovski krugovi broj ukup-

nih žrtava u Auschwitzu smanjili za neka 3 puta, pa je pitanje odakle će se onda popuniti onih 6 milijuna. Ali, nije riječ o povijesnim činjenicama, nego o mitologiji i magiji. Megalomanska pretjerivanja s brojkama stradalih nama su i predobro poznata na slučaju Jasenovca. Pa ako netko ima pravo iz povijesnih, ćudorednih, nacionalnih razloga zanijekati mit Jasenovca, a ima ga, s istim razlozima to pravo ima i u slučaju Auschwitza.

Židovski *holokaust* povijesna je tema kao i bilo koja druga, i za nju ne može vrijediti iznimka iz načela slobode znanstvenog istraživanja. Pošten napor na razotkrivanju istine ne može se kriminalizirati. A već i sam izričaj *holokaust* svojom netočnošću (jer označava žrtvu paljenicu, kod koje je u staroj Grčkoj bila žrtvovana cijela životinja!) pothranjuje mistifikatorske strasti. Hoće se prikazati kako je samo jedna strana počinila ratni zločin, i to zločin još neviđenih razmjera, te se na taj način elegantno ekskulpiraju svi zločini pobjedničke strane, od Katyna do Bleiburga; od Hiroshime do Dresdena; od udjela savezničke krivnje za Drugi svjetski rat, pa do pomora skoro jednoga milijuna njemačkih ratnih zarobljenika u američkim i francuskim logorima poslije 1945, o čemu već postoji iscrpna literatura (v. napr. *James Bacque, Der geplante Tod.* Deutsche Kriegsgefangene in amerikanischen u. franzosischen Lagern 1945—1946, Ullstein 1990).

Revizionizam

Mitologizaciji nedavne prošlosti u smislu apsolutiziranja osovinskoga zločina možemo se i moramo usprotiviti kritičnim dovođenjem u pitanje na-

metnute, retuširane, falsificirane historiografske verzije ratnih pobjednika. Još od pedesetih godina raste tzv. "revizionistička" literatura, koja je upravo to postavila za cilj. Na ovomu poslu istakla se već čitava plejada autora: *Paul Rassinier, Robert Faurisson, Jean Claude Pressac* u Francuskoj; *Arthur A. Butz* i *Richard fiarwood* u Americi; nadalje, Nijemci *Thies Christophersen, Wilhelm Staglich, Udo Walendy,* donekle i pokojni *Helmut Diwald,* pa za nas osobito značajan britanski Rus *Nikolaj grof Tolstoy,* te engleski povjesničar *David Irving.* U okružju *Nove Desnice,* revizionističke je napore zdušno podupirao njezin duhovni otac *Armin Mohler,* a blizak im je i glasoviti *Ernst Nolte.* On je 1986, isprva kroz seriju čitateljskih dopisa u listu *Frankfurter Allgemeine Zeitung,* potakao glasoviti *Mistorikerstreit,* prijepor koji je zamisliv samo još u Njemačkoj i možda još u Hrvatskoj: je li *Auschwitz crimen maximum? Nolte* hoće relativizirati, i zato je potpao pod unakrsnu paljbu ljevičarskih mazohista. Kao znanstvenik, izjasnio se u prilog revizionističkih istraživanja, čak i ako ona ne bi umanjila iznos njemačke krivnje: znanstvena istina mora se braniti protiv represije i politikantskih interesa.

Šovinističko krilo židovske zajednice, međutim, među svojim strategijama imunizacije razvilo je i sljedeći obrambeni refleks: na svaki pokušaj revizionističkoga preispitivanja pobjedničkih dogmi, oni uzvraćaju uvjeravanjem kako ne živimo u prošlosti i kako prošlost treba prepustiti mrtvima. Oni, međutim, za sebe ipak prisvajaju pravo da žive i u prošlosti i od prošlosti, samo ako je ona tumačena sukladno njihovim shvaćanjima i potrebama. Dapače, svaka samoobrana protiv ritualnih židovskih

optužbi za antisemitizam prikazuje se kao potvrda tih optužbi: eto, brane se, poriču svoj antisemitizam, dakle su ipak prikriveni antisemiti! Mije dobro ni priznati svoje grijehe i ispričati se, kako je to na nesreću mislio da mora učiniti hrvatski Predsjednik. Isprika će, naime, spremno biti i sama dočekana na nož kao navodni dokaz licemjerja i neiskrenosti i znak pragmatičnog ustupka pod pritiscima. Ma taj način vi ćete u svakom slučaju, kako god okrenuli, ispasti antisemit, jer kad ne bi bilo antisemita, ne bi imala učinka židovska mitologija žrtve, koja pruža legitimaciju za strašni sud nad čitavim svijetom.

Program Nove Hrvatske Desnice

Dopustite mi da zaključim. *Last but not least,* tema s našeg plakata: N*ova Hrvatska Desnica.* Nakon što je bivša Hrvatska Stranka Prava *Dobroslava Parage* definitivno skrenula u vode lijevog liberalizma — pogledajte samo tko mu je ovih dana na saboru bio koalicijski partner! — i nakon što se pretvorila u stranku (srbo)ljudskih prava, a imajući na umu slabost i razjedinjenost, narcizam i protuđmanovski konformizam strančica s parapravaškog i kvazidesničarskog krila — pojavila se potreba za stvaranjem posve nove, jake udruge hrvatske desnice, koja neće biti ovisna ni o kome, i koja neće imati dlake na jeziku, nego će stvari nemilosrdno nazivati svojim imenom.

Naša se udruga, radije bih je nazvao pokretom nego strankom, nalazi usred priprema svoga utemeljiteljskog Sabora i pred zahtjevom za registracijom. Poduzeli smo ozbiljno se pripraviti za slijedeće par-

lamentarne izbore. Za ovih pola godine, otkako je *Nova Desnica* najavljena, postigli smo publicitet s kojim moramo biti zadovoljni. Osim općenite promičbe, pokrenut je i povremeni bulletin *Desničar,* a planiran je i redoviti mjesečnik pod nazivom *Ultra.* Okupili smo već znatan broj potencijalnih članova u svim hrvatskim pokrajinama, postavili temelje svojoj političkoj ideologiji i započeli plodnu suradnju s udrugama europske nacionalističke desnice, navlastito njemačke. Osobitu pozornost posvećujemo radu s mladeži, koja kod nas ne predstavlja tek nesamostalni privjesak i ekspozituru odluka vodstva, nego joj je prepuštena znatna autonomija i inicijativa.

Osim naše borbene mladeži, oslanjamo se na pristaše iz redova razočarane i ponižene hrvatske vojske, naše braće Bošnjaka-muslimana, državotvorne emigracije, invalida, prognanika, svih koji trpe. *Nova Hrvatska Desnica* rađa se na tradicijama europskoga konzervatizma i reakcije, kontrarevolucije i restauracije; ali isto tako i ovovjekih neokonzervativnih strujanja, napose *Konzervativne Revolucije* iz Weimarske Njemačke, francuske i njemačke *nove Desnice* te desničarskih političkih strujanja našega stoljeća. Smatramo se baštinikom grčko-rimsko-kršćanskoga kontinuuma, a u hrvatskim koordinatama pravaškog državotvorstva *Ante Starčevića* i njegovih sljedbenika u Ustaškom pokretu.

Nova Hrvatska Desnica je nacionalistička, zaokupljena potrebom da se srpska pobuna u hrvatskim zemljama konačno neutralizira, zalaže se za jaku vojsku, militarizaciju zemlje, uvođenje ženske vojne obveze i rat do pobjede kada za njega sazriju uvjeti. Hoćemo jaku državu, učinkovitu i oslobo-

đenu balasta birokracije, ne protivimo se ponovnoj uspostavi hrvatskoga kraljevstva ako se za nju stvore povoljne pretpostavke, a u međuvremenu zalažemo se za predsjedničku republiku. Zahtijevamo potpunu suverenost u vođenju vanjske politike, odabir pravih saveznika i suradnju s europskim osloboditeljskim gibanjima. Protivimo se tehno-birokratskoj Europi ograničenog suvereniteta, zalažemo se za Europu suverenih, slobodnih i nezavisnih domovina, nacionalnih država.

Dugoročno nam pred očima lebdi vizija nestranačkog, staleškog Sabora i korporativno-organskog, solidarističkog ustroja narodnoga bića. Protivnici smo regionalizma, ali ne i regija. Želimo se boriti za ujedinjenje svih hrvatskih zemalja u svojim povijesnim, etničkim, geopolitičkim i prirodnim granicama. Povrat prognanika možemo organizirati tek nakon povrata teritorija na koje će se oni vraćati. U narodno-državnu cjelinu uključujemo i nedjeljivi prostor Bosne i Hercegovine, čije se jedinstvo s ostatkom Hrvatske može ustrojiti po dogovorenom modelu. Također ćemo poraditi na stvaranju realnih preduvjeta za prestanak odlijeva hrvatske nacionalne substance, i povratak političke i gospodarske emigracije.

Nova Hrvatska Desnica zastupa konkretne, odmjerene, primjerene sloboštine i pravice. Socijalnu politiku upisujemo u svoj program velikim slovima. Socijalna politika ne može biti monopolom ljevice, koja je ionako nikada nije bila u stanju provoditi. Zastupamo i u gospodarstvu, koliko je god moguće, oslon na vlastite snage i izgradnju vlastite gospodarske infrastrukture. Protivimo se svim vidovima takozvane pretvorbe i neviđene korupcije koja je pra-

ti. Razradit ćemo opsežan program revitalizacije sela i seljačkoga staleža, te obnove poljodjelstva. Zaštitu ljudskoga okoliša smatramo političkom dužnošću u najdubljem smislu, nacionalnom i konzervativnom. Iznijet ćemo i konkretan program tvarne obnove Hrvatske, koju je opustošio ne samo ovaj rat, nego i polustoljetni kriminalni režim titovskih i velesrpskih jugo-komunista.

Nova Hrvatska Desnica stvorit će preduvjete za učinkovitu zaštitu nacionalne uljudbe, napose hrvatskoga jezika, kao i njegov daljnji razvoj i standardizaciju. Pozornost ćemo posvetiti odgoju elita na svim područjima narodnoga života. Poradit ćemo na stvaranju preduvjeta za obnovu tradicionalne, naravne i organski izrasle podjele uloga među spolovima. Ponovno ćemo uspostaviti *Hrvatsku Pravoslavnu Crkvu* kao pouzdanu branu srpskim imperijalnim presizanjima i tihom etnocidu posrbljavanjem hrvatskih pravoslavaca. Donijet ćemo djelotvoran zakon o zaštiti hrvatske mladeži i program njezine mobilizacije. Uvest ćemo opće pravo na besplatnu zdravstvenu zaštitu. Stvorit ćemo pretpostavke za dostojan i dostojanstven život, te pružanje primjerene nadoknade našim borcima, invalidima i njihovim obiteljima. Uvest ćemo, radi pospješivanja narodnoga zdravlja, a i iz dobro shvaćenoga nacionalnog interesa, posebno ministarstvo hrvatskoga športa. (Već imamo i ministra. Neću vam odati ime, sjedi ovdje u publici.) Napokon, vrijeme je da se poduzme rehabilitacija Nezavisne Države Hrvatske i Ustaškoga pokreta u njihovoj zdravoj jezgri, u onome u čemu su živi, a ne mrtvi, i čime nas vode naprijed, a ne natrag. Pravo na prosudbu o vlastitoj prošlosti ima prije svih drugih, prije svih kozmopolitskih klika,

kontrolnih komisija i pobjedničkih koalicija — sam hrvatski narod. A svi oni koji su na sebe navukli krivnju protuhrvatskih čina tijekom obiju YU-tvorevina, kao i tijekom NDH i ove naše Republike Hrvatske, bit će egzemplarno kažnjeni. Za nekoliko kapitalnih zločina mora stajati na raspolaganju i kapitalna, smrtna kazna, a nasilni pobačaj također ćemo zabraniti pod prijetnjom smrtne kazne. Dakako da se ona neće u svakom konkretnom slučaju izricati i izvršavati, a da uz zabranu abortusa ide i dužnost države da majci i djetetu, uopće obitelji, osigura dostojan život.

Nova Hrvatska Desnica hotimice je uzela takvo ime i kako bi podsjetila na svoje inspiracije u djelima predstavnika *nove Desnice,* francuske *nouvelle Droite,* čiji je glavni predstavnik *Alain de Benoist* a duhovni otac i mentor švicarski Nijemac, *Jaspersov* doktorand i negdašnji tajnik *Ernsta Jungera, Armin Mohler.* Valja ipak jasno ukazati i na razlike koje nas dijele od ove francuske škole. Dok oni, po uzoru na tzv. novu ljevicu šezdesetosmašku, koja ih je kao reakciju i dozvala u život, provode tek kulturnu revoluciju s desna, mi hoćemo biti i politička snaga. Drugo, prihvaćamo i zasade tradicionalnoga konzervatizma, koji kod Francuza lošije prolazi često i na račun nekih izravnih utjecaja s lijeva. Napokon: francuska *nova Desnica* zastupa osebujni neopoganizam, isključujući baštinu judeokršćanskoga, kojemu se nepravedno pripisuju univerzalizam i egalitarizam. Kršćanstvo u svojoj biti nipošto nije univerzalističko, jer ono prihvaća etnički pluralitet, a nije ni egalitarističko: ljudi su s Božje visine, stvoreni na sliku i priliku Božju, doduše jednaki, no na ovome svijetu oni se stubokom razli-

kuju, pa i po različitim darovima koje su pojedini među njima primili od Duha Svetoga.

Nova Hrvatska Desnica i Židovi

Nova Hrvatska Desnica, kojoj je ovih mjeseci pripisano svakojakih besmislica, ne kani otvarati logore za istrebljivanje Cigana, Srba i Židova, kako je to ovih dana stupidno ponovio *Dobrosiav Paraga.* rio, sabirni logori i nisu neko veliko čudo. Englezi su ih izmislili u englesko-burskomu ratu u Južnoj Africi, a oduševljeno su ih prihvatili i ljevica i desnica i centar, normalno je da država u ratnom stanju osjeti potrebu potencijalne neprijatelje držati pod nadzorom. Tako bi i jednome *Pejnoviću* primjerenije mjesto bio neki uljuđeniji radni logor, nego da svakodnevno gostuje na hrvatskoj TV i preko ekrana servira svoju antihrvatsku propagandu u stilu "Juga je bila bolja".

Nova Hrvatska Desnica dočekana je na nož od zagrebačke Židovske općine. *Mladim Desničarima* pripisali su neki nepostojeći letak, a meni su zabranili uporabu svoje knjižnice i ostalih prostorija. Da je to neka hrvatska organizacija zabranila ulaz Židovima, prosvjedi kojekakvih udruga za ljudska prava nekoliko bi puta obletjeli globus. Pa ipak, nama ne pada na pamet otvarati židovsko pitanje; oni su ga otvorili. Što se tiče *Nove Hrvatske Desnice,* ona pozdravlja nedavni osnutak Hrvatsko-Izraelskoga Društva kao znak da u židovskoj zajednici nisu posve prevladale nerazboritost, zadrtost i mržnja. I sami ćemo se zalagati za uspostavu normalnih i prijateljskih međudržavnih odnosa između Hrvatske i Izraela, na temeljima dosljednog poštivanja i međusobnog

nemiješanja u unutarnje poslove. Osim toga, u najskorije vrijeme zatražit ćemo osnutak mješovite saborsko-vladine komisije sa zadaćom da ispita utemeljenost niza argumentiranih optužbi protiv vodećih članova zagrebačke Židovske općine, koje je općinstvu podastro najureni kantor i predmolitelj N*atan-Nino Mandelsamen.* U slučaju da se ustvrdi konkretna krivnja, tražit ćemo da bez odgode progovori pravna država, na koju se tako rado pozivaju.

Bilo bi nam svakako draže da se naši Židovi u većem broju ponašaju poput onoga *rabi Goldsteina* — nije u rodu s mimarijancem — kojemu su, ako se dobro sjećam, 67 članova obitelji nestali u Auschwitzu, i koji je Nijemce pozivao da se ne stide, jer su veliki narod, tražio ih da hodaju uspravno i govorio im, posve nestarozavjetnim rječnikom, da je njegova osveta — oprost. Naravno da ga je *Heinz Galinski* iz berlinske židovske općine izopćio poput našeg *Mandelsamena.* A da je i u našoj sredini znalo biti odvažnih muževa poput berlinskoga rabinera, neka posvjedoči slijedeći navod židovskoga pravaša M*oskovića* (iz *Hrvatskog Prava* 1899), koji čak nije bio ni pokršten, i time ću završiti:

"Nam Izraelćanom nieču hrvatstvo i patriotizam, pače nam i brane da budemo hrvatski patrioti, ali mogu ovdje svečano i odlučno izjaviti, niekali oni nama koliko im drago hrvatstvo i patriotizam, zabranit nam se ne može, da ljubimo našu hrvatsku domovinu. Onu svetu vatru hrvatskog rodoljublja, koja gori i u srdcih Izraelćana jednako, kao i u srdcih katolikah, grčko-istočnjakah i muhamedanacah, ne može vika i hajka nikakvih patentiranih rodoljubah ugasnuti, niti zapriečiti, da iz našeg pe-

pela kao i iz vašeg postane gruda hrvatske zemlje. I da nas tjerate iz Hrvatske, mi ne idemo, jer smo Hrvati; mi ju ne ostavljamo, jer smo ovdje ugledali svjetlo Božje, ovo nam je domovina, pa imamo i pravo i dužnost boriti se za sreću i slobodu naše otadžbine. I mi, Izraelćani, Starčevićanci, radit ćemo do zadnjega našega daha za slobodu i sreću Hrvatske, pod barjakom Čiste stranke prava, a pod geslom: Hrvatska-Hrvatima! (Burno i dugotrajno klicanje: živio!)"

Veljača 1995.

ADOLF HITLER

ADOLF HITLER — ČOVJEK STOLJEĆA

Još od djetinjstva i rane mladosti imam osobit odnos spram *Adolfa Hitlera.* Usjekao mi se u svijest kao osebujni monstrum, kakvim ga se po navici prikazivalo. Osjetio sam stoga već zarana potrebu na neki ga način za to jedinstveno zlo koje mu je pripisano ispričati, opravdati, rehabilitirati — ekskulpirati ga, pa čak i determinističkim tumačenjem njegova zločina: nijekanjem ljudske slobode!

Ali slobodu se ne može zanijekati. Može li se pak zanijekati *Hitlerov* zločin?

Intuitivno je očito, a dade se podrobno i obrazložiti, kako *Adolf Hitler* jest čovjek stoljeća. Pritom mu se ne pridaje ni pozitivno ni negativno značenje već naprosto — značenje. Sjećam se jednoga njemačkog svećenika koji je na televiziji uvjereno branio tezu da je *Hitler* zapravo sam Sotona. Nije opsjednut demonom, nego je glavom i osobno demon. Bit će da je iz svećenika manje govorila teologija i demonologija, a više predrasuda svojstvena njemačkomu nacional-mazohizmu. Jer, Crkva ne priznaje da ljudi mogu biti demoni. Ona čak oklijeva priznati da mogu u znatnijem broju slučajeva biti demonom opčarani, da mogu biti njime opsjed-

nuti. Vrag je vrag, anđeo anđeo, a čovjek čovjek. Pa bio i "nečovjek". Ili posve osobiti čovjek, kakav je zasigurno *Adolf Hitler.*

Da nije takav, ne bi on još i danas, nakon pola stoljeća, vladao svojom njemačkom, sada dakako u invertiranom smislu, u smislu da sve pod svaku cijenu mora biti obratno od onoga što je on htio, mislio i činio.

Njemačka se, izopačena usiljenim njegovanjem osjećaja jedinstvene krivnje za prošli velerat, još uvijek ne može osloboditi *Hitlerove* sjene, i to i jest jedan od razloga zašto ne ide dobro ni njemačkom nacionalnom osjećaju, ni probitcima njemačke nacije, a ne ide dobro ni pokušajima da se ličnost *Adolfa Hitlera* konačno shvati u svojoj nepatvorenoj ljudskoj biti i nekrivotvorenoj povijesnoj ulozi. Jer, nije znak nacionalnoga zdravlja niti razumijevajuće spremnosti kada inače ozbiljan, mudar duh poput *Golo Manna* (sina glasovita spisatelja), u svojoj novijoj povijesti njemačke, *Adolfa* demonstrativno imenuje inicijalima *"AH", Ni* ime mu ne želi izustiti! Na takvu kaznu nijedan čovjek nije ovlašten osuditi drugoga čovjeka. To bi mogao samo Bog, koji mu je i dao ime, njime ga prizvao u ovaj život.

Kao *Bonapartu,* tako su suvremenici đemonizirali i *Hitlera.* Samo je prvoga već vrijeme smjestilo na njegovo povijesno mjesto, a ispade, zbog kojih ga je konzervativna Europa, navlas kao i *Hitlera,* držala samim utjelovljenjem nečastivoga, oprostilo mu je, jer je kod njega prepoznalo visoke ciljeve. Teško bi, međutim, bilo dokazati da su ciljevi francuske revolucije, čijim se misionarom *napoleon* proglasio, da su dakle sloboda-jednakost-bratstvo uzvišeniji ideali nego što je to *Hitlerova* vizija jake,

ponosne Njemačke u sklopu Novoga europskog poretka.

U *Hitleru,* epoha je kušala razotkriti najprvo diktatora, tiranina, despota. Dijagnosticirano mu je ono infernalno, okultno, providnosno. Jesu ga proglašavali luđakom i zločincem, ali su u njemu također vidjeli genija i junaka, pače svojevrsnog sveca. I leži tako *Hitler* pokopan bez groba pola stoljeća pod naslagama klišeja i stereotipa, banalnih fraza i trivijalnih invektiva, pojednostavljen otrcanim pobjedničkim mitom kako bi svemu unatoč i nadalje marljivo dijelio i zbunjivao duhove.

Pokušajmo mu doslovce *sine ira et studio* pristupiti na njegov 107 rođendan makar nešto bliže.

Nalik mnogim drugim značajnim muževima, *Hitler* je *outsider,* marginalac. Čovjek je od kojeg se njegovo djelo ne bi unaprijed očekivalo. Rođen je u rubnoj pokrajini Njemačke, u Austriji, u plemenu Bajuvara. Podrijetlo mu je nesigurno; otac mu je početno nosio prezime svoje majke *Schickelgruber.* U mladosti sve je oko *Hitlera* odisalo neuspjehom. Na njegovo oblikovanje utjecali su glasoviti bečki gradonačelnik *Lueger,* žestoki antisemit; granična situacija Prvoga svjetskog rata; dubine poniženja poratne, Weimarske Njemačke; boljševički udar; fašistički *Marš na Rim* i *Mussolinieva* diktatura. *Hitlerova* politička karijera započinje njegovim neuspjelim munchenskim pučem 1923. Završio je u zatvoru, u utvrdi *Landsberg am Lech,* gdje je svome tajniku *Rudolfu Hessu* diktirao *Mein Kampf.*

Za deset godina *Hitler je već* na vlasti, izabran na demokratskim, slobodnim izborima. Spreman je da ubrzo preuzme diktatorske ovlasti i ispuni svoje predizborno obećanje o ukinuću parlamentarne de-

mokracije. Najavljivao je tisućgodišnji *Reich. Reich* je potrajao tek dvanaest godina. No bile su to godine silno zgusnutoga povijesnog vremena. Tih se godina biografija njemačkoga *Fuhrera* poklopila sa sudbinom njemačke nacije. *Hitlerov* uspjeh i pad bili su spektakularni. Nezaustavljivo širenje probuđene Njemačke po svome povijesno-etničkom prostoru predstavljalo je pothvat neviđen od vremena *napoleonskih* ratova. *Hitlerovi* pobjednički trijumfi u početnoj fazi rata podsjećali su na nadljudska djela rimskih cezara.

Hitler je odmah prionuo uspostavi jake države autoriteta i hijerarhije. Ako je i htjela postati totalnom, totalitarnom, to joj nije uspjelo: odveć se uščuvalo niša, oaza slobode u privredi, znanosti, kulturi, vjeri... *Hitlerov* nacional-socijalizam stajao je u sukobu sa strujanjima *Konzervativne Revolucije* Weimarske Njemačke, ali im je bio i srodan. I njega nosi prepoznatljivi poriv, kojemu je teško razlučiti desničarsku srž od ljevičarske poze.

Hitler je podigao njemačku privredu i ostvario zavidnu razinu državne socijalne skrbi. Nije mu bilo potrebno, kako reče, socijalizirati, poput marksista, sredstva za proizvodnju; on je podruštvovio ljudske duše.

U duhu vremena, sukladno shvaćanjima XIX. i XX. stoljeća, prigrlio je socijal-darvinizarn, antisemitizam rasističkoga tipa, krijepljen manje privrednim, a još manje religioznim razlozima. Poput *Konzervativne Revolucije,* blisko današnjoj *nouvelle Droite,* promatra čovjeka i društvo biologistički. Slavi vrednote krvi i tla, zavodi etos eutanazije i eugenike. Bilo bi vrijedno raščlambe na koga je darvinističko shvaćanje — kako je ovaj život borba za

opstanak sposobnijih — utjecalo presudnije: na *Hitlera,* ili pak na zagovornike permisivnog liberalnog laissez-faire-kapitalizma. Nacional-socijalistički protukršćanski afekt, temeljen na krivom shvaćanju Kršćanstva kao egalitarističke ideologije, smješten u duhovno ozračje vremena također ne djeluje posebno ekscentrično: nisu li tipičniji izdanci Modeme, ateistički komunisti i agnostički liberali, bili veći antikristi od *Hitlera, Goebbelsa* i *Bormanna?*

Odveć je lako bilo *Hitlera* chaplinovski karikirati, moralizirati ga do zločina, a vladavinu mu estetizirati do kiča. Olak je to i površan pogled koji ostaje slijep za ono sudbonosno, substancijalno, uistinu grandiozno. No možda je ipak preuzetno od ovoga mekanog, ljudoljubnog, hermafroditskog trenutka očekivati da pojmi i uvaži onakav zanos volje i vizije, stege i reda, silovitosti i bezobzirnosti; onako junačko i muževno, nemilosrdno, cezarsko, nibelunško vrijeme. Naša bi epoha samo dijelila ćudoredne packe. Ali ono je ipak bila njemačka revolucija, bio je to prevrat koji je neizvodljiv bez nasilja. U velikim događajima slabo nam pomaže malograđanski moralizam. Svjetska povijest nije humana. Pa i današnjima je ovaj uvid bliži čim ih se podsjeti na potres iz kojega su i sami potekli, na francusku revoluciju. Čim pomisle na onu hrpu papira, filantropskih obećanja, progresivno-utopijskih deklaracija kojima nas je ta revolucija obdarila, odmah joj oproste i giljotinu i teror. No, smijemo li moralne isprike pronalaziti samo za lijevo nasilje?

Uostalom, u čemu se zapravo sastojalo ono desno, *Hitlerovo?*

Već na početku vladavine *Hitler* je poduzeo okrutni obračun sa svojim dotadašnjim suputnicima,

Rohmovim postrojbama SA, revolucionarnim krilom nacional-socijalizma. U munjevitoj noćnoj akciji ("Moć dugih noževa") ubijeno je 89 ljudi, među njima i posve nedužnih. *Hitler je* pokolj opravdao ulogom vrhovnog suca nacije koju je, mimo pozitivnog prava, sudbinski morao preuzeti. Pravni filozof *Carl Schmitt,* kasnije guru N*ove Desnice,* pridružio se *Fuhrerovu* samoopravdanju svojom teorijom decizionizma.

Ma koncu svoje vladavine, *Hitler* se još jednom nemilosrdno razračunao s unutarnjim neprijateljem, pristašama *grofa Stauffenberga,* koji je protiv *Fuhrera* kovao desno-konzervativnu urotu. Ovoga puta žrtava je bilo znatno više, no opet, uz krive, i nedužnih.

Uz neke često spominjane, nedokazane ili dvojbene zločine *Hitlerovih* vojski, navlastito vojnice SS, i danas je aktualna epizoda iz mjesta *Fosse Ardeatine* kod Rima. Tu je časnik *Herbert Kappler* dao strijeljati 135 talijanskih talaca u znak odmazde za umorstvo što su ga iz zasjede nad 12 njemačkih vojnika počinili komunistički partizani. Odmazda je uslijedila po znanom i priznatom tadašnjem ratnom pravilu: deset za jednoga. Još i danas revni pobjednički moralisti love po svijetu polumrtve sudionike te odmazde. Pritom je problematičan samo onaj višak od 15 strijeljanih, pogubljenih pukom zabunom.

Konačno na popisu doslovnih zločinstava *Hitlera* i njegova režima ostaje samo postupak što je zadesio židovsku zajednicu; sve drugo su naprosto značajke onoga tvrdog političkog stila i vremena.

Jest, *last but not least: holokaust.* Misu rijetki oni koji bi rado obranili *Hitlera* da nije te jedne velike, fatalne avanture. Pa i nju moramo relativirati;

ne da bismo je kao takvu zanijekali, nego da bismo izbjegli kušnji njezine apsolutizacije. Jer, pomor dijela europskoga Židovstva u prošlomu veleratu nije ni prvi, a još manje jedini genocid takvog tipa. *Hitler* nije izumio pogrome, njih je posvuda bilo davno prije njega. Svojom izazovnom izolacijom i nadmenošću, Židovi su zasigurno krivi makar za dio polučenog učinka, a u vjerskim kategorijama nije besmislen ni govor o Božjoj kazni. Nema dostatne povijesne evidencije da je *Treći Reich* s *Hitlerom* zamislio plansko i sustavno istrebljenje svojih i susjednih Židova, a astronomske cifre mrtvih, koje se još uvijek ritualno nude, imaju svoje primjereno mjesto tek u kabalističkoj magiji. Nije bio daleko od istine *Jean-Marie Le Pen,* kada je zadnjih godina isticao kako je sudbina što je kroz *Treći Reich* zadesila dijelove Židovstva tek fus-nota u monumentalnoj povjesnici Drugoga svjetskog rata.

Hitler je oduševio Njemačku na novu veličinu. Već i revizionizmu neskloni povjesničari polako priznaju kako ga je na invaziju Poljske svojim ponašanjem doslovce nahuškala Engleska, te kako je *Hitlerov* pohod na Rusiju bio klasični preventivni rat. Da nije napao on, napao bi *Staljin.* Dvije su se vojske susrele na pola puta.

Hitlera krasi tragični heroizam tako svojstven biću europskih fašizama. Sa sobom je, razočaran, htio u propast povući i Njemačku. Njemačka je preživjela ali je, vodeći svoj zakašnjeli rat protiv *Hitlera,* izgubila svoju dušu. *Hitler je* pak izgubio rat. I komunisti i demokrati počinili su velezločine. Ali su izišli ratnim pobjednicima.

Da je pak *Hitler* pobijedio, Njemačka bi se sabrala, sazrijela bi, početna bi se obijest režima pri-

mirila, Europa bi postala zajednicom nacionalnih država pod dominacijom njemačkog *Reicha* i dominirala bi svijetom, umjesto da bude osuđena na polustoljetni status kondominija dvaju (međusobno duboko srodnih) izvaneuropskih monstruma: USA i SSSR. Da je pobijedio, napokon, *Hitlera* bi se stubokom drukčije prosuđivalo.

Vidjelo bi se u njemu jednu od posve malobrojnih uistinu sudbinskih, ključnih figura XX. stoljeća: uz *Gavrila Principa, Lenjina* i *Staljina,* uz *Mussolinija, Mihaila Gorbačova* i *papu Ivana Pavla II.*

Što ostaje od *Hitlera?* Ostaje, neupitno, ideja samosvjesne, nacionalne države; jake, autoritarne i hijerarhijske; solidarističke, harmonične i organske. Ostaje, također, ideja osvještene, ponosne i dostojanstvene nacije za sebe, kao protimbe kaotičnoj, anarhičnoj rulji koju predstavlja narod po sebi. Ostaje, napokon, spomenuta ideja Europe nacija, koju je godinama nakon *Hitlera* posvojio i njegov ratni protivnik, *general de Gaulle.*

Treći Reich, kao i sve fašističke države, bio je u potrazi za Trećim putom politike s onu stranu komunističke tiranije i liberal-demokratske dekadencije. Taj napor bio je i *Hitlerov* napor i prvi je pokušaj njegova ozbiljenja propao izmicanjem ratne pobjede. Sada, pod konac Tisućljeća, on je aktualan kao još nikad; njegova obnova, obnova političkog etosa kojemu je on smjerao, bliža je nego što se suvremenicima čini.

Hitler je makijavelist, on je, za razliku od *Savonarole,* naoružani prorok, i, opet za razliku od *Savonarole* (kako ga *Machiavelli* vidi), nije licemjeran. Bezobzirno stremi moći i njezinu uščuvanju. Čini to s onu stranu vjerskih, ćudorednih i

pravnih normi, uvjeren kako u politici vrijede posebna, politička pravila. U svemu je tome *Hitler* tipični makijavelist.

No on je to u još jednome, što je presudno. *Machiavelliu* se pripisuje izreka koju nikada nije doslovce izrekao, ali ju je mislio: cilj, pravi, vrijedni, uzvišeni cilj, u stanju je opravdati sredstva, pa ma kako okrutna ona bila. *Machiavelli* je imao takav cilj, on se sastojao u oslobođenju Italije od tuđinaca i njenom ujedinjenju u jedinstvenu, nezavisnu nacionalnu državu.

Hitlerov je cilj također jedinstvena, jaka država, država njemačke nacije. On je samo nastavio posao *Bismarcka, Bismarckovu* malu Njemačku proširio je u veliku, priključivši joj svoj zavičaj, Austriju.

Hitler je nacionalist. Je li biti nacionalist grijeh? Nacija ne može nadomjestiti Boga, ali svojom nadosobnom trajnošću i neumoljivošću svojih zahtjeva, svoga poziva na odanost i žrtve, nacija predstavlja nešto kvazi-transcendentno, nešto izdaleka nalik Božanskome. *Hitler* je to shvatio i prihvatio, dosljedno, bezuvjetno. Hoćemo li više štovati one koji su u tome ostali polovični i neodlučni?

U Zagrebu, 20. travnja 1996,
na Hitlerov 107. rođendan

HITLER OPET OBOLIO!

Pola stoljeća nakon svoje smrti, *Adolf Hitler* i nadalje neumorno uspaljuje maštu svojih pristaša, ali i onih koji su mu neskloni. Dokaz je to tek iznimne uloge što ju je taj muž odigrao u povijesti ovoga katastrofičnog stoljeća. Dugo se vremena nagađalo je li uopće mrtav, u kojoj li se banana-republici krije, je li "zaražen" i židovskom krvlju, od kojih je sve tajnih perverzija patio.

Na sličan način puk rado nagađa o svim značajnim ličnostima. Sjetimo se samo koliko je fantazije, legendi, tračeva sudjelovalo na domišljanju o jugo-diktatoru *Titu,* čega smo se sve naslušali o njegovim grofovskim podrijetlima, o virtuoznu mu muziciranju na glasoviru bez pomoći prstiju, o tom da je mason ili Rus, štoviše žena, napokon, tek kratica neke međunarodne terorističke udruge.

S druge strane, industrija nagađanja oko *Hitlera* ima stanovitih bliskosti i s onim prevarama, obmanama, mistifikacijama, koje nam znani krugovi sezonski serviraju o *Isusu Kristu,* ponajčešće dobro tempirano baš na velike blagdane poput Božića i Uskrsa, dovodeći u pitanje njegovo uskrsnuće i "originalnost", ili nam otkrivajući da je umro u Indiji,

konvertiravši prije toga na hinduizam. Antifašistička, antinacionalistička, antikršćanska Internacionala marljivo se brine da nam ne pomanjka takvih maštarija. Ne bi ih valjalo krivo shvaćati kao pokušaje ustvrđivanja znanstvene istine, jer je odveć očito da im je svrha posve drukčija.

Adolf je *Hitler* nazivan zločincem i luđakom, ali su u njemu također vidjeli genija, heroja, pače, sveca. Sve nas to i ne čudi, ovisi o kutu promatranja; točno je baš koliko i netočno, a kod iznimnih je pojedinaca doista ujedno dano u određenoj kombinaciji i međusobno isprepleteno. Malograđanski mentalitet sustaje pred tom činjenicom. On povijesnu veličinu — u dobru ili zlu — ne uspijeva shvatiti, može samo poći za njom ako ga ne nahuškaju protiv nje.

Najnoviji primjer nesporazuma iznosi nam talijanska *Panorama.* Kao da nemamo već na desetke interpretacija njemačkoga *Fuhrera,* morao se nakon svega rečenoga pojaviti još i židovski neurolog (sic!) *Abraham Liebermann,* kako bi na posve novi način rastumačio enigmu *Hitler.* Njegova je hipoteza kako je *Adolf* postao žrtvom rijetkoga virusa koji izaziva bolest srodnu encefalitisu i očituje se izopačenjem ćudoredne i vjerske svijesti.

Ovaj fiziološki materijalizam, međutim, srodniji je *Hitlerovu* svjetonazoru, njegovu socijal-darvinizmu, nego što dijagnostičar i sanja. Oba potječu u biologizmu XIX. stoljeća, koji nas je obdario i tako subtilnim mudrolijama poput one da mozak izlučuje misao kao što jetra izlučuju žuč, ili nalik onoj *Feuerbachovoj* da bi Nijemci, ako žele da im se dogodi revolucija, morali konzumirati više graha a manje krumpira.

POST SCRIPTIM: PRO DOMO

Da mu zapravo i nije stalo toliko do znanstvenoga otkrića koliko do moraliziranja (a i asocijacije s marksističkim političkim ludnicama nisu neumjesne!), *Liebermann* neskriveno očituje nazivajući *flitlera* po uhodanu, dobru običaju, najvećim zločincem svih vremena, te pružajući maha čuđenju kako je to od revolucionara mogao postati tiranin — kao da to dvoje nije oduvijek posve blisko.

Nekome mute mozak lude krave, nekom lude gljive, a nekom uporne i tvrdoglave fiksne ideje. *flitlera* se naprosto ne može redukcionistički svesti na bolesnika i luđaka, na zločinca, na "nekrofila" *(Erich Fromm).* Nacional-socijalizam nije u Njemačkoj nastao ni kao plod psihičkih devijacija njegova vođe, niti kao urota krupnoga kapitala, a ni kao filijala kakve okultno-sotonističke sekte. Koliko god kompleksne bile dimenzije toga povijesnog pokreta, valja nam se držati načela da političke pojave tumačimo ponajprije političkim uzrocima. Za pojavu *Hitlerova* nacional-socijalizma propast Carstva, izgubljeni rat, serija boljševičkih revolucija, pružaju posve dostatno objašnjenje a da bismo mimo njih morali potezati za još nepoznatim mikroorganizmima.

BILJEŠKA O PISCU

Schwartz je rođen u Zagrebu 1947, a vratio se u njega tek 1990, živjeti, raditi i umrijeti. Kao bebu, obitelj ga je bez pitanja prenijela u velikosrpski Beograd. Dijete je nazvano *Mladen,* ne po hrvatskim vladarima, nego po dru *Mladenu Bivalu,* ginekologu iz Zajčeve, koji mu je pomogao na ovaj svijet. Budući da je u naše junaćko vrijeme, naime, rođenje, poput smrti, postalo vrsta bolesti, valjalo se roditi u bolnici. Doktor je bio zaslužan i da novorođeni nije dobio ime *Josip,* ništa protiv toga lijepog, biblijskog hrvatskog imena, no pravovjerna teta, koja ga je predlagala, nije mislila na židovskoga patrijarha ili na glavu svete Obitelji, nego, uz jednoga istoimenog djeda, na *Tita* i *Staljina.*

Ne treba zaključiti da su obitelj i rodbina bile komunističke zadrte. Ali, oportunisti i konformisti svakako su bili. Pa tako i otac, koji se pridružio ne samo partizanima (na izlasku iz talijanskoga logora za Židove), nego i partiji i armiji; no ne iz uvjerenja, i uspijevajući zaštititi osobni integritet i poštenje.

Premda u našoj civilizaciji, kako vidjesmo, očevi imenuju djecu, a ne obratno, i očevo je ime

postalo kamenom smutnje. Rođen kao *Janko,* židovski *Johanaan,* posrbljen je u *"Jovana",* u austrougarskom ambijentu rodnoga grada s jakim srpskim elementom. Teret "srpstva", što ga je na taj način nezavrijedeno opteretio, stresao je *Schwartz,* kao uostalom i daleku etničku uspomenu na Židovstvo, nacionalnim radom za hrvatsku državu, kojemu se kasnije zdušno predao.

U Beogradu prolazi škole, zaključno sa studijem filozofije. Zarana ne skriva svoje elitističko i metafizičko uvjerenje na tragu *Platona* i *Nietzschea,* pa nije čudo da dolazi u sukob s plebejskim i bezbožnim komunizmom. *Hrvatsko Proljeće* otvara mu konačno oči za nacionalno pitanje i za njegove vlastite hrvatske korijene. Ne ostaje mu doli muževno ponijeti usud osobenjaka pa, razmaženo nepripravan na martirij kroz titovske kazamate, izabire možda lakši, a možda i teži put, i odlučuje se na bijeg u dragu mu i blisku Njemačku. Nastavlja filozofirati, putuje, bori se zdušno za Hrvatsku, dospijeva na udbašku listu smrti koja ga čini osobito ponosnim i sretnim.

Ubrzo upoznaje svjetla i sjene hrvatske emigracije: državotvorni nacionalizam, vjeru u pobjedu, samozatajno i junačko žrtvovanje radikalnih boraca za Dom, kao i naivnost i sluganstvo hrvatskih minimalista i prozapadnjaka; razjedinjenost, zlobu i pakost; manjkavost ideja i pogubnu, suludu udbofobiju, koja u svakome vidi pritajenog neprijatelja.

Povezuje se s onima koji tada izgledaju da bi za narod najviše obećavali: s *Brunom Bušićem* i, preko pošte i brzoglasa, *Franjom Tuđmanom,* s kojim neizravno surađuje, i u kojemu, kako javno obznanjuje (već negdje 1980), vidi budućega šefa hr-

vatske države. *Tuđman* pak još 1988 u to ne vjeruje i u dugom telefonskom razgovoru priznaje mu kako ga ne zanima nikakva politika, nego samo pisanje.

U Njemačkoj traži sugovornike u krugovima skrajnje, korjenite nacionalističke desnice, kakvu želi i svome narodu. Zato, nakon povratka u Domovinu, te nakon propasti HDP-a i lijevoga zaokreta u HSP-u, kojemu je uređivao glasilo *Hrvatsko Pravo,* donosi odluku o osnutku N*ove Hrvatske Desnice.* Udruga je, kako pokazuju i žilavi otpori prodanih duša, na dobrom putu. Za preostatak života odredio je sebi dva cilja: osvojiti vlast u hrvatskoj državi, i zaokružiti svoj spisateljski, publicistički, filozofijski opus. Uz nebeski zagovor, kao i čitavoga života tvrdoglavo je uvjeren u uspjeh.

IMENSKO KAZALO

naklada
2000 primjeraka

Tisak
CROATIAPROJEKT, ZAGREB

TRI TEME obuhvaćene ovom knjigom povezuje već i činjenica njihove tabuiziranosti. Tabu — to je ono zabranjeno, nedodirljivo; ono je oznaka primitivne psihe koja robuje magiji i neumoljivom pritisku kolektivnog autoriteta. Idolatrija tabua neprimjerena je slobodnom duhu. On ne trpi tabue. Duh jest sloboda i on mora biti slobodan.

UMJESTO da se netko na smiren, pošten i neutralan način pozabavi onime što nam *Protokoli Sionskih Mudraca* **kane priopćiti, slušamo samo zastarjela natezanja o autorstvu i autentičnosti teksta, strahovanja o tome što će na nakladničku drskost uzvratiti takozvani "svijet" i kakve li će štete izdavačka obijest polučiti u našim "tako dobrim" odnosima s domaćim i vanjskim Židovima.**

ŽIDOVSTVO je zasigurno vrijedno najdubljega poštovanja, ono je neusporedivo s bilo kojim drugim narodom, ono zapravo predstavlja platonsku ideju nacije uopće. Hrvati i Židovi ipak u ponečem imaju srodnu sudbinu, te bi imali i sve preduvjete za međusobno razumijevanje i poštivanje. To bi bilo tako kada se Židovi ne bi zatvarali u ghetto apsolutne žrtve i prisvajali pravo da sude čitavu svijetu.

DA JE HITLER pobijedio, Njemačka bi se sabrala i sazrijela bi, a njega bi se posve drukčije prosuđivalo. Vidjelo bi se u njemu jednu od malobrojnih uistinu sudbinskih figura XX. stoljeća. Hitler je nacionalizam prihvatio dosljedno i bezuvjetno. Hoćemo li više štovati one koji su to učinili polovično i neodlučno?

MLADEN SCHWARTZ

Rođen u Zagrebu 1947. Gimnazija i studij filozofije u velikosrpskomu Beogradu, gdje postaje hrvatski nacionalist. Već kao sveučilištarac objavljuje političke i filozofijske napise te drži predavanja o vlastitim i tuđim filozofijskim nazorima. Dospijeva u sukob s jugo-režimom, odbijaju mu tri knjige već spremne za tisak, a nakon sloma liberal-komunizma Marka Nikezića emigrira u Njemačku. Priključuje se hrvatskoj emigraciji. Uz Brunu Bušića urednik *Hrvatskoga Lista* **(Mainz—Washington). Predsjednik židovskoga odbora za Slobodnu Hrvatsku (New York), Suutemeljitelj i čelnik Hrvatskoga državotvornog Pokreta (New York—Malmo—Kirkcaldy). Stalni suradnik hrvatskih i njemačkih glasila, koautor pet knjiga. Nakon nacionalnoga prevrata 1990 vraća se u Domovinu. Glavni urednik** *Hrvatskog Prava* **i slobodni publicist. Osnivač, predsjednik i prvi Triumvir Nove Hrvatske Desnice.**

